

Pit Bull

Lessons from
Wall Street's
Champion Day Trader

ตามติดชีวิต

โคตรแชมป์
เดย์เทรด

Martin "Buzzy" Schwartz
with Dave Morine
and Paul Flint
เขียน

กิตติรัช ปิยะเกรียงไกร
แปล

www.hsix.co

INVESTING.in.th

พินพูน

กระต่ายถนนสายตา

www.greenread.com

อ่านได้นาน

Pitbull: Lessons from Wall Street's Champion Day Trader
ตาบอดชีวิตโคตรแบบปีเตอร์ดอล

เรื่อง	• Pitbull: Lessons from Wall Street's Champion Day Trader
เขียน	• Martin "Buzzy" Schwartz
แปลและเรียบเรียง	• กิตติธัช ปิยะเกรียงไกร
บรรณาธิการบริหาร	• เอกสิทธิ์ หัสสร้างสี
บรรณาธิการโครงการ	• กฤษฎา หัสสร้างสี
บรรณาธิการ	• กรศุภ มังกรแก้ว
พิสูจน์อักษร	• อัจราภรณ์ รอดเกลี้ยง
ธิดาวรรณ แสงทอง
ที่ปรึกษา	• อติพงษ์ ธนภัทรศิริโกดิน
ศิลปกรรมปก/รูปเล่ม	• bluepixel

ISBN : 978-616-92897-4-6

N6 - 10 - 0163 - 8 7 6 5 4 3 2 1

All rights reserved by Martin Schwartz © 1998

Thai language translation copyright © 2019 by Nsix Publishing Co., Ltd.

จัดพิมพ์โดย

บริษัท เอ็นซิกซ์พับลิชชิ่ง จำกัด

112/5 อาคาร เอ สเปซ

ซอยประเสริฐมนูกิจ 29 แยก 2 ถนนประเสริฐมนูกิจ

แขวงลาดพร้าว เขตลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร 10230

โทรศัพท์ 081-687-9000

www.nsix.co

email: we@investing.in.th

www.facebook.com/investing.in.th

line: [@investing.in.th](https://line.me/tv/@investing.in.th)

จัดจำหน่ายโดย : บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน)

ชั้นที่ 19 เลขที่ 1858/87-90 ถนนเทพรัตน แขวงบางนาใต้ เขตบางนา

กรุงเทพมหานคร 10260 โทรศัพท์ 02-739-8000 โทรสาร 02-739-8356

พิมพ์ที่ : บริษัท ด้านสุทธาการพิมพ์ จำกัด

สารบัญ

คำนำผู้แปล	6
บทที่ 1: Trade or Fade กล้าที่จะเทรด หรือถอยกลับไปใช้ชีวิตแบบเดิมๆ	8
บทที่ 2: The Plan แผนเปลี่ยนเส้นทางชีวิต จงเขียนมันออกมา	27
บทที่ 3: Paradise Island เกาะสวรรค์	45
บทที่ 4: The Great Pyramid เรื่องราวของผม (ที่ไม่อยากจดจำ) ณ เทรด พีระมิด	63
บทที่ 5: Auric Schwartz ผมคือตัวร้ายแห่ง 007 “ออร์ริก ชวากซ์”	88
บทที่ 6: Made to Trade มันถูกสร้างมาเพื่อการเทรด	102
บทที่ 7: Never Short a Republican จงอย่าเล่นชอร์ตใส่พรรคริพับลิกัน	124
บทที่ 8: Champion Trader แชมป์เป็นเทรดเดอร์ (ใช่แล้ว มันคือผมเอง)	142
บทที่ 9: Little Brown Bags กระเป๋าสีน้ำตาลใบน้อย	157

บทที่ 10: Lots 204 and 207	180
เมื่อต้องลงทุนกับสิ่งใหม่: งานศิลปะชุดที่ 204 และ 207	
บทที่ 11: Going for the Gold II	201
วาระยิ่งใหญ่ที่สองของการรักษาทองคำ	
บทที่ 12: Commodities Corp	223
เมื่อผมเป็นมือปืนรับจ้างที่บริษัทยักษ์ใหญ่นามว่า คอมโมดิตี คอร์ป	
บทที่ 13: Sabrina Partners	240
กองทุนซื้อชานีน่า และผมผู้ซึ่งที่มีหน้าที่บริหารมัน	
บทที่ 14: How's My Money Doing	256
เงินของผมเป็นยังไงบ้าง	
บทที่ 15: Down the Tubes	271
ได้โปรดถอดสายพวกนี้ทิ้งหมดออกไปจากร่างกายของผม	
บทที่ 16: Night Fighting	295
ช่วงเวลาแห่งสงคราม และการต่อสู้ยามค่ำคืน	
บทที่ 17: The Best Trade	316
การเทรดที่ดีที่สุดในชีวิต	
The Pit Bull's Guide to Successful Trading	334
ข้อแนะนำสำหรับการเทรดในรูปแบบของพิทบูล	

คำนำผู้แปล

อย่างที่ถูกรูหลาย ๆ ท่านได้เคยกล่าวเอาไว้ว่า “หัวใจของการเทรดสายเทคนิคไม่ใช่การรู้เครื่องมือการเทรด เช่น กราฟ อินดิเคเตอร์ต่างๆ จนครบทุกอย่างแล้วเอาไปใช้เท่านั้น หากแต่เป็นการหารูปแบบการเทรดที่เหมาะสมกับลักษณะนิสัย พฤติกรรม และวิธีของตนเองเสียมากกว่า รวมทั้งต้องประยุกต์ไปเป็นขั้นตอนของการตัดสินใจซื้อขายของแต่ละคนเอง

สำหรับ “Pitbull: Lessons from Wall Street's Champion Day Trader: ตามติดชีวิตโคตรแชมป์เดย์เทรด” เล่มนี้ เป็นการเล่าถึงช่วงชีวิตทั้งหมดของ มาร์ตี้ ชาวทซ์ ผู้อ่านจะได้เห็นชัดถึงพัฒนาการของเขา ตั้งแต่เริ่มต้นจนไปถึงระดับของสุดยอดแชมป์เดย์เทรดแห่งวอลล์สตรีทที่เขาเกือบที่จะต้องเอาชีวิตเข้าแลก รวมทั้งวิถีชีวิตเทรดเดอร์ในแบบของเขาเองที่ได้เลือกเดินในท้ายที่สุด ชีวิตของเทรดเดอร์จำเป็นจะต้องเจอทั้งการต่อสู้กับความเครียด อารมณ์ของตัวเอง และความผันผวนของราคาที่มาจากปัจจัยภายนอก จึงไม่น่าแปลกที่จะประสบความสำเร็จอย่างยิ่งใหญ่สำหรับวงการนี้ในระยะยาว

การที่หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือขายดีระดับโลกนั้นไม่ใช่เพราะว่าเทคนิคการเทรดที่แพรวพราว แต่เป็นเพราะมันได้รวบรวมวิธีคิดสำคัญที่เทรดเดอร์จำเป็นจะต้องมีและเข้าใจ เนื้อหาภายในเล่มจึงได้พูดถึงวิธีที่ มาร์ตี้ ชาวทซ์ บริหารเงินของเขาเพียงส่วนหนึ่ง แต่อีกส่วนใหญ่ๆ ยังมีเรื่องราวชีวิตของเขาที่น่าสนใจ ไม่ว่าจะเป็น การตั้งเป้าหมายในการเทรดที่ชัดเจน การกล้าเปลี่ยนแปลงชีวิตตัวเอง

ไปสู่ทางที่ใช่ หรือการเป็นผู้นำครอบครัวที่น่าประทับใจ เขาจึงเป็นเหมือนแบบอย่างที่ดีแบบหนึ่งของเทรดเดอร์ในโลกสมัยใหม่ ซึ่งเป็นโลกที่มีเครื่องมือต่างๆ ที่เพียบพร้อมสำหรับการเทรด เป็นเทรดเดอร์ที่บริหารทั้งเรื่องราวชีวิตครอบครัว และการทำงานได้อย่างลงตัว ให้คุณค่ากับมิตรภาพ รวมทั้งคุณค่าของชีวิตตน

เนื้อหาในหนังสือเล่มนี้ให้อะไรกับผู้อ่านมากกว่าเรื่องการเทรดเพียงอย่างเดียว ผมจึงเชื่อมั่นได้ว่าหนังสือเล่มนี้จะช่วยเหลือให้ผู้อ่านทุกท่าน สามารถวางเป้าหมายทั้งเรื่องเป้าหมายชีวิตและการเทรด รวมทั้งเป็นเรื่องราวที่ช่วยจุดประกายปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตตัวเองได้อย่างแน่นอน

กิตติธัช ปิยะเกรียงไกร

บทที่ 1

Trade or Fade

ถ้าจะเทรด หรือถอยกลับไปใช้ชีวิตแบบเดิมๆ

“ผมต้องการมันในราคาสามดอลลาร์จำนวนสิบออปชั่น ผมต้องการมันในราคาสามดอลลาร์จำนวนสิบออปชั่น ผมต้องการมันในราคาสามดอลลาร์ จำนวนสิบออปชั่น” ประโยคนี้นลอยก้องในหัวของตัวเอง รวากับว่าเสียงจากความคิดนั้น สะท้อนไปมาไม่มีหยุด ถ้าหากราคาหุ้นของ “เมซาปิโตรเลียม” วิ่งไปทะลุแนวต้านราคา 64 ⁵/₈ ดอลลาร์ต่อหุ้นเมื่อไหร่ ผมจะซื้อคอลลออปชั่นของเดือนตุลาคม 65 ทันที จำนวน 10 ออปชั่น รวมเป็นราคา 300 ดอลลาร์ โดยคอลลออปชั่นนี้จะทำให้มีสิทธิในการซื้อหุ้น เมซาปิโตรเลียมจำนวน 100 หุ้น ที่ราคาใช้สิทธิ 65 ดอลลาร์ต่อหุ้น (คอลลออปชั่นคือสิทธิในการซื้อหุ้น ดังนั้นผู้ที่ซื้อคอลลออปชั่นจะได้กำไรเมื่อราคาหุ้นอ้างอิงสูงขึ้น : ผู้แปล) และมีช่วงระยะเวลาการใช้สิทธิจนถึงศุกร์ที่สามของเดือนตุลาคม สำหรับวันนั้นเป็นการเทรดครั้งแรกของผม ณ บริเวณพลอร์ของตลาดหุ้นสหรัฐฯ ผมรู้สึกประหม่า พร้อมหวาดกลัวว่า “จะไม่สามารถทำกำไรได้เลยสำหรับวันแรก ในฐานะอาชีพเทรดเดอร์”

วันจันทร์ที่ 13 สิงหาคม 1979 บริเวณหน้าสำนักงานทรินิตี้ซึ่งเป็นที่ทำการของตลาดหลักทรัพย์แห่งสหรัฐอเมริกา ซึ่งคราคร่ำไปด้วยผู้คนในชุดสูท

ที่ต่างมุ่งหน้าไปยังสำนักงานของตนเอง “เหมือนว่าตลาดเงินของนิวยอร์กในวันใหม่กำลังจะเริ่มขึ้นแล้วสินะ” ผมคิดในใจ แต่ประเด็นก็คือ วันนี้เป็นวันแรกที่ผมจะเข้าไปหาเงินเลี้ยงชีพในฟลอร์ (ฟลอร์เป็นสถานที่ที่เราจะเห็นได้ชัดถึงการตะโกนส่งคำสั่งซื้อขายกัน เช่น ในตลาดหุ้นนิวยอร์ก หรือตลาดหุ้นที่ยังไม่ได้ใช้ระบบคอมพิวเตอร์มาทดแทนการทำงานของคน)

ผมหยุดอยู่บริเวณทางเข้าของอาคารหมายเลข 86 ที่ติดป้ายว่า “สำหรับสมาชิกเท่านั้น” ก่อนจะสูดหายใจลึกสร้างความเชื่อมั่น แล้วจึงหยิบบัตรสมาชิกซึ่งเขียนไว้ว่า “มาร์ติน ซวาทซ์ และบริษัท รหัส 945” แสดงต่อเจ้าหน้าที่ตรงทางเข้าเพื่อตรวจสอบ หลังจากกล่าวทักทายเสร็จสิ้น ก็ได้สิทธิ์เข้าไปในตัวอาคารในที่สุด

ผมเดินลงบันได เบี่ยงซ้ายไปยังห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย สมาชิกของฟลอร์แต่ละคนจำเป็นต้องต่อแถวเพื่อรับเสื้อคลุมสีฟ้าซึ่งเป็นเครื่องแบบทางการของฟลอร์ที่นี่ยังและทำการฝากชุดของตัวเองไว้ ด้วยความที่เป็นวันแรก ผมจึงไม่มีชุดฟอร์มของตัวเอง ผมต้องไปรายงานตัวกับเจ้าหน้าที่ “โจอี ลี” พร้อมแสดงหมายเลขประจำตัวเพื่อให้ได้เสื้อคลุมชั่วคราวมาใช้ ก่อนที่จะเปลี่ยนชุดและปลดเครื่องหมายรหัส “945” ไว้บริเวณหน้าอก ผมตรวจสอบปากกาสำหรับเขียนคำสั่งซื้อ เดินไปยังม้านั่งซึ่งคราคร่ำไปด้วยเหล่าเทรดเดอร์ที่รอเปลี่ยนรองเท้าพื้นสีกหลาด พื้นบริเวณแถวนั้นไม่มีที่เหลือให้ใครนั่งเปลี่ยนรองเท้าแล้ว ผมจึงตัดสินใจรองเปลี่ยนรองเท้าภายหลัง เนื่องจากมันไม่ใช่สิ่งสำคัญที่กังวลใจที่สุดในตอนนี้

ผมเดินขึ้นบันไดกลับไปยังห้องโถงรับรองของสมาชิกฟลอร์ เพื่อรอเวลาที่ประตูทางเข้าจะเปิด บรรยากาศระหว่างเดินไปยังห้องโถงช่างแตกต่างเมื่อเทียบกับการเดินเข้าไปยังสโมสรในมหาวิทยาลัยชื่อดังอย่างฮาร์วาร์ดหรือเยลเป็นอย่างมาก ทั้งกลุ่มควันบุหรี่ที่ลอยคลุ้งในอากาศ เฟอร์นิเจอร์ที่ตกแต่งดูไม่โอ้อวดจนเป็นหนึ่งเพียงหมด ยิ่งไปกว่านั้นกลุ่มสมาชิกส่วนใหญ่ก็เป็นชาวไอริช อิตาลี เยอรมัน หรือชาวยิว ไม่ใช่กลุ่มคนชั้นสูงในสังคมอเมริกัน ซึ่งกลุ่ม

คนเหล่านี้ถูกเรียกว่า “กลุ่มบี” เนื่องจากเป็นกลุ่มที่รับช่วงมาโดยตรงจากกลุ่มเทรเดอร์ที่มีการเทรดแบบผิดกฎหมายในสมัยก่อนที่ใช้การวิ่งส่งเอกสารคำสั่งซื้อขายนอกตลาดนิวยอร์กในช่วงระหว่างปี 1890 จนถึงปี 1921

หลังจากซิงชาร์ลอนให้ตัวเองเต็มเสร็จ ผมน้อยๆ เดินเข้าไปยังพื้นที่บริเวณฟลอร์ จังหวะนั้นเองแสงอาทิตย์ของช่วงเช้าก็ส่องผ่านกระจกบานใหญ่เข้ามาทำให้ทั้งห้องสว่างไปหมด ฟลอร์นั้นมีขนาดกว้างใหญ่ราวสามในสี่ของสนามฟุตบอล สูงประมาณตึกห้าชั้น และถูกกั้นให้เป็นช่องคล้ายตลาดนัด โดยแต่ละช่องจะมี “ผู้เชี่ยวชาญ” ประจำที่อยู่ เช่น ชิกกี้ แพรนนี่ และ ดอนนี่ ทำหน้าที่เป็นผู้ดำเนินการในตลาดหุ้นและออปชั่น เขาเหล่านี้จะนั่งประจำบนเก้าอี้สตู เฮลิกบริเวณด้านหน้าชั้นวางเอกสารทองเกือกม้า โดยชั้นวางเอกสารหน้าตาแปลกนี้เอง จะมีช่องใส่กระดาษเอาไว้สำหรับส่งมอบเอกสารสั่งซื้อ ซึ่งแต่ละคำสั่งซื้อหุ้น ออปชั่น วันหมดอายุใช้สิทธิ ราคาใช้สิทธิ วันส่งคำสั่งซื้อ หรืออื่นๆ โค้ดแล้วแต่จะมีช่องเอาไว้สำหรับสิ่งที่แตกต่างกันไป สำหรับเทรเดอร์หรือผู้เกี่ยวข้องอื่นๆ ที่อยู่ในฟลอร์ ปกติแล้วก็จะมุงรายล้อมพวกเขาเหล่านี้โดยในมือของแต่ละคนนั้นมีปากกาและกระดาษส่งคำสั่งซื้อขาย

มองขึ้นไปด้านบนของฟลอร์ก็จะพบกับระเบียบที่ถูกตรึงยึดไว้ทั้งสามด้านของกำแพง มันเป็นที่ประจำการของตัวแทนที่มาจากบริษัทหลักทรัพย์ที่ขณะนี้กำลังทดสอบความพร้อมของระบบโทรศัพท์และกวาดสายตาหาเจ้าหน้าที่ของตนที่อยู่ด้านล่างฟลอร์ที่ทำการวิ่งส่งเอกสาร นอกจากนี้ยังมีกิจกรรมการเตรียมการอื่นๆ ก่อนที่ตลาดจะเปิดอีก เช่น การตรวจป้ายอักษรแสดงข่าวสารและกระดาษเทปยาว ที่แสดงราคาหุ้นของทั้งตลาด ในตอนนั้นแม้ว่าจะยังไม่ถึงเวลาที่ตลาดจะเปิดทำการ แต่สายตาของผู้คนที่อยู่ในบริเวณนี้ทั้งหมดก็จดจ้องข้อความต่างๆ หรือข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการเสนอซื้อเสนอขายอยู่ตลอดเวลา

เกือบจะถึงสิบโมงเช้า เสียงกระดิ่งประจำฟลอร์ก็ดังขึ้น พร้อมกับการเคลื่อนไหวของทุกคนที่อยู่บริเวณพื้นที่ ภาพที่เกิดขึ้นมันทำให้นึกถึงกลุ่มม้าแข่งในสนามที่ได้ถูกปล่อยออกจากคอกลงสนามพร้อมๆ กัน และตอนนี้ผมเองก็

เป็นหนึ่งในม้าแข่งด้วย ภายหลังจากเริ่มตั้งสติได้ ผมได้ออกวิ่งอย่างรวดเร็วไป ยังมุมห้องอีกฝั่งหนึ่ง ซึ่งเป็นจุดที่มีการเทรดออพชั่นของเมซ่าปีโตรเลียมที่ผม ต้องการ เสี่ยงอีกทีกลุ่มนายของกลุ่มคนในชุดฟ้าก็เริ่มเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ หลุยส์ “ชิกกี้” มิเชล ผู้ซึ่งรับหน้าที่เป็นผู้เชี่ยวชาญพิเศษประจำพื้นที่ ดูแลคำสั่งซื้อขาย ทั้งหมด จากหน้าที่ดังกล่าว “ชิกกี้” จึงเป็นผู้อำนวยความสะดวกทุกอย่างสำหรับการ ซื้อขายออพชั่นของเมซ่าจากบริษัทหลักทรัพย์อื่นๆ ไปยังบัญชีอื่นๆ ซึ่งงาน ดังกล่าวของชิกกี้จะทำไปพร้อมๆ กับการประกาศราคาตลาด ซึ่งเป็นราคาที่ ผู้เสนอซื้อยอมจ่ายในราคาที่ผู้เสนอขายต้องการ

“ชิกกี้!” เสียงตะโกนดังมาจากโบรกเกอร์ของเมอร์ริล “ออพชั่น เดือน ตุลาคม 65 ของเมซ่า มีจำนวนและราคาคอลเป็นอย่างไรบ้าง” “ราคา 3.25 ดอลลาร์มีเกิน 50 ออปชั่น” ชิกกี้ตอบออกไป ผมจำเป็นต้องคิดว่าสิ่งที่เขาพูด ออกมานั้น หมายถึงอะไร? สิ่งที่ได้คิดได้ตอนนั้นคือ เขาน่าจะอยากซื้อสูงสุด 50 ออปชั่นของเมซ่า เดือนตุลาคม 65 ที่ราคา 3.00 ดอลลาร์ และขายออกสูงสุด 50 ออปชั่นที่ราคา 3.25 ดอลลาร์ จากที่ออพชั่นหนึ่งๆ จะสามารถแปลงเป็นหุ้น ได้จำนวน 100 หุ้น หมายความว่าหากตอนนั้นผมซื้อไปจำนวน 50 ออปชั่นด้วย ราคา 3.25 ดอลลาร์ต่อออพชั่น แต่ละออพชั่นจะให้สิทธิในการซื้อหุ้นของเมซ่าที่ ราคา 65 ดอลลาร์ต่อหุ้นจนถึงศุกร์ที่สามของเดือนตุลาคม ตามการคาดการณ์ และการเดิมนของตัวเอง ราคาของหุ้นควรจะต้องเพิ่มขึ้น ส่งผลให้ราคาออพชั่น ที่ซื้อขึ้นนั้นมีมูลค่าสูงขึ้นด้วย แต่ 3.25 ดอลลาร์ต่อออพชั่นก็ยังแพงเกินไปใน ความคิดของผม เนื่องจากราคาที่เหมาะสมคือ 3.00 ดอลลาร์ และผมอยากได้ เป็นจำนวน 10 ออปชั่น จำนวนเงินรวมทั้งสิ้น 3,000 ดอลลาร์ เสี่ยงของความคิด จึงก้องอยู่ในหัวอยู่ตลอดเวลาว่า “ขอราคาที่ 3.00 ดอลลาร์จำนวน 10 ออปชั่น”

ในขณะที่กำลังตัดสินใจอยู่นั้น โบรกเกอร์จากเมอร์ริลก็ตะโกนขึ้นมา ว่า “ราคา 3.125 ดอลลาร์ จำนวน 10 จะขายไหม?”

“ขาย!” เสียงตอบกลับมาจากผู้ซึ่งเป็นตัวแทนจากฮัตตัน หลังจากนั้น ชิกกี้ผู้ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญในการซื้อขายออพชั่นของเมซ่า ก็ดำเนินการจัดการ

สรุปคำสั่งซื้อทันที ผมเผยหน้าคอยจ้องไปที่หน้าจอแสดงข้อความที่ติดตั้งอยู่ ถัดจากชิกกี้ พบว่าราคาของเมช่านั้นมีราคาเปิดอยู่ที่ 62.875 ผมวิ่งฝ่าเข้าไปในฝูงชน พยายามเก็บข้อศอกทำตัวสับที่สุดเพื่อที่จะฝ่าเข้าไปให้ใกล้ชิกกี้ที่สุดเท่าที่จะใกล้ได้ เป็นจังหวะเดียวกับที่เทรดเดอร์คนอื่นก็วิ่งฝ่าเข้ามาเช่นกัน ทางชิกกี้เองก็กำลังยุ่งกับการใช้โทรศัพท์คาดหูสอบถามเกี่ยวกับคำสั่งซื้อของเมช่าบนกระดานแสดงผลในตลาดหลักทรัพย์ของนิวยอร์ก (NYSE)

ติด! เสียงเปลี่ยนราคาหุ้นของเมช่า แสดงราคาใหม่ซึ่งปรับลงไปที่ 62.625 ดอลลาร์ต่อหุ้น กลุ่มคนที่อยู่รอบๆ ตัวผมก็เริ่มขยับอีกครั้ง “ขอราคา ที่ 3.00 ดอลลาร์ จำนวน 10 ออปชั่น”, “ขอราคา ที่ 3.00 ดอลลาร์ จำนวน 10 ออปชั่น”, “ขอราคา ที่ 3.00 ดอลลาร์ จำนวน 10 ออปชั่น” ผมยังคงท่องทั้งราคา และจำนวนที่อยู่ในใจ เมื่อคิดว่าตัวเองพร้อมแล้ว จึงกลืนน้ำลายครั้งหนึ่งก่อน จะพูดออกไปว่า “ชิกกี้! มีจำนวนเสนอขาย คอลออปชั่นของเมช่า เดือนตุลาคม 65 ที่ราคา 3.00 อยู่เท่าไร?”

“มีอยู่ 30 ออปชั่นเท่านั้น ที่ราคา 3.00 ดอลลาร์นะ นายหน้าใหม่”

“3.00 ดอลลาร์ ผมเสนอซื้อที่ 20!” มีเสียงดังมาจากคนข้างๆ ตะโกนออกมา ผมกำลังโดนแย่งของไปแล้ว

“ขาย! 20 ที่ 3.00 ดอลลาร์” ผมยังคงถามต่อไปอีกว่า “ตอนนี้เหลือเท่าไรแล้วที่ราคา 3.00”

“เหลืออยู่ 10 ออปชั่นที่ราคา 3.00 ดอลลาร์”

“เอ่อ” ผมรำพัน และหยุดคิดไปครู่หนึ่ง

ทันใดนั้นชิกกี้ก็เอ่ยขึ้นมาว่า “จะเอาอย่างไรพ่อหนุ่ม จะเทรดไหม หรือว่าจะถอยกลับบ้านกันแน่?”

เอาอย่างไรล่ะ ผมจะเทรดหรือถอยดี? การลงทุนซื้อที่หนึ่งในตลาดหลักทรัพย์แห่งสหรัฐอเมริกา (เป็นสมาชิกของฟลอร์) เป็นจุดสำคัญของแผนการในชีวิตที่ได้วางเอาไว้มาเกือบปีภายหลังแต่งงานกับภรรยา “ออเดรย์ โพลคอฟ” เธอ นั้นต่างจากผู้หญิงคนอื่นๆ ที่ผมรู้จัก ออเดรย์มองเห็นศักยภาพและเชื่อมั่นในตัว

ของผมอยู่เสมอ แม้ว่าเธอเองก็รู้ว่า 10 ปีของชีวิตเธอนั้นอาจสูญเปล่าเนื่องจากแผนการของผม เธอพูดว่า “คุณอายุ 34 แล้ว และก็ยังอยากทำงานเพื่อตัวคุณเอง ไม่ใช่เป็นลูกจ้างคนอื่น ลองวางแผนดู แล้วทำตามแผนเลยดีกว่า คุณมีการศึกษาที่ดี ยิ่งงะมั้นก็ยิ่งอยู่กับคุณ แะที่สุด คุณก็ยังกลับมาทำงานเดิมของคุณได้ เหมือนกับที่คุณทำได้ดียิ่งในตอนนี้ นั่นคือ นักวิเคราะห์หลักทรัพย์”

ตลาดยังคงขยับต่อไป ผู้คนรอบข้างเริ่มขยับตัวเข้ามามากขึ้น พร้อมกับเสียงรอบตัวของตัวเอง ที่ดังขึ้นไปเรื่อยๆ ชิกก็ยังคงนั่งอยู่และพร้อมจะส่งข้อความซื้อขายอยู่ตลอดเวลาผ่านโทรศัพท์ ราคาเสนอซื้อขายสามารถเปลี่ยนใหม่ได้ตลอดเวลาเช่นกัน ถ้าหากข้อมูลที่ได้ทำการบ้านนั้นมันถูกต้อง ในไม่ช้าราคาของออปชั่นก็จะขึ้น และท้ายสุดผมก็จะตรกรถอย่างแน่นอน

“ขอเสนอซื้อที่ราคา 3.00 ดอลลาร์จำนวน 10 ออปชั่น” ผมส่งเสียงดังออกไป

“ขาย! จำนวน 10 ออปชั่นที่ราคา 3.00 ดอลลาร์”

คำสั่งซื้อได้ถูกส่งไปเรียบร้อยแล้วผมก็จดรายละเอียดการซื้อขายใส่เอกสาร “ปากกาดำสำหรับซื้อ ปากกาแดงสำหรับขาย” ผมเตือนตัวเองในใจระหว่างบันทึกคำสั่งซื้อใส่กระดาน มองหาเจ้าหน้าที่เดินเอกสาร ซึ่งมีหน้าที่ยืนยันคำสั่งซื้อและจัดทำกระบวนการต่างๆ ต่อไป และภายหลังที่เจ้าหน้าที่รับเอกสารไป เขาได้มอบสำเนาหนึ่งแผ่นไว้ที่ผม และอีกหนึ่งแผ่น ส่งมอบไปยังบริษัทจัดการคำสั่งซื้อและดูแลทะเบียนของหลักทรัพย์

เป็นที่แน่นอนว่าการเทรดอย่างเป็นทางการครั้งแรกของผมได้เริ่มขึ้นแล้ว ผมหยิบปากกาที่มีการติดเลข “945” ขึ้นมาจดจำ ต่อไปคือการรอราคาหุ้นของเมซ่าปรับเพิ่มขึ้นต่อไป ตามที่ได้คาดไว้

ถึงแม้จะเป็นเวลาเพียง 10:30 น. ในช่วงเช้า แต่เสื้อคลุมสีฟ้าของผมกลับมีรอยเหงื่อซึมขึ้นมาแล้ว ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้เพียงชั่วโมงเดียวมันยังดูใหม่อยู่เลย ผมรู้สึกเหนื่อย เริ่มมีอาการเมื่อยเอนและปวดขา รองเท้าหนังที่ใส่อยู่เริ่มหนักเหมือนโดนตะกั่วถ่วง ผมรู้สึกว่าควรหาที่นั่งพักสักครู่ แต่เมื่อกวาดตา

มองไปโดยรอบห้องแล้วก็พบว่ากลับไม่มีจุดให้นั่งพักเลยแม้แต่ที่เดียว มันเป็นความผิดปกติอย่างหนึ่งที่ผมได้ “ซื้อที่นั่ง” เข้ามาแต่กลับไม่มี “เก้าอี้” ให้นั่งเลยในพื้นที่ชั้นล่างของฟลอรีน อย่างที่คนอื่นรู้กัน คุณมีสิทธิ์ที่จะเดินไปไหนก็ได้ในที่แห่งนี้แต่ไม่สามารถนั่งได้

ราคาของออปชั่นเมซ่าเคลื่อนตัวไปอย่างรุนแรง ชิกก็ได้ส่งคำสั่งซื้อขายตั้งแต่ราคาที่ซื้อเหวี่ยงไปจนถึง 4.00 ดอลลาร์ ผมได้ยื่นการประกาศราคาอย่างต่อเนื่องแต่ไม่สามารถเข้าใจถึงสถานการณ์ที่กำลังจะเกิดขึ้นได้ทั้งหมด สิ่งที่ทำให้ตอนนี้คือเฝ้ามองราคาของหุ้นเมซ่าที่กำลังจะประกาศอีกครั้ง

ติด! 62.375 ดอลลาร์ต่อหุ้น เป็นราคาล่าสุดที่ปรากฏขึ้น

ราคาหุ้นกลับร่วงลงมาตรงข้ามจากที่คาดการณ์ไว้ ประโยคที่ออเดรย์ได้พูดกับผมไว้ย้อนกลับมาอีกครั้ง “ยังไงซะแย่ที่สุด คุณก็ยังกลับมาทำงานเดิมของคุณได้ เหมือนกับที่คุณทำอยู่ตอนนี้และทำได้ดี นั่นคือ นักวิเคราะห์หลักทรัพย์” ดังนั้นในหัวทันที ผมไม่ได้อยากกลับไปใช้ชีวิตแบบเมื่อก่อนแล้วกว่าเก้าปีที่ต้องใช้ชีวิตอยู่บนเครื่องบิน เพื่อบินจากเมืองหนึ่งไปยังอีกเมืองหนึ่งหรือกับผู้จัดการกองทุน อธิบายมุมมองต่างๆ ของหุ้น เพื่อที่บริษัทจะได้ค่านายหน้าบ้าง นั่นคือสิ่งที่กลุ่มนักวิเคราะห์หลักทรัพย์ทำ พวกเขาทำงานในส่วนงานวิจัยของบริษัทหลักทรัพย์และใช้เวลาที่มีในการเยี่ยมชมธุรกิจของบริษัทจดทะเบียน สัมภาษณ์ผู้บริหาร ชุดตัวเลขทางบัญชีและข้อมูลที่เกี่ยวข้องต่างๆ มาวิเคราะห์ จากนั้นจึงหา “หุ้นเด็ด” เพื่อนำไปเสนอลูกค้า ผมเบื่อชีวิตแบบนี้เต็มทน หากคุณอายุเพียง 25 ปี เพิ่งจบจากมหาวิทยาลัยไม่นาน การบินไปรอบๆ ประเทศกับทีมงานโดยที่บริษัทเป็นคนออกค่าใช้จ่ายให้ทั้งหมดก็ดูน่าสนใจดีใช่ไหมล่ะ? แต่หากว่าคุณอายุ 35 ขึ้นมาเมื่อไหร่ มันน่าเบื่อเป็นที่สุดเพื่อน ๆ ของคุณจะเริ่มยุ่งกับชีวิตของพวกเขาเองและครอบครัวมากขึ้น พ่อแม่ของคุณจะเริ่มสงสัยว่ามีอะไรผิดปกติไปหรือเปล่าเกี่ยวกับคุณ เขาทั้งคู่ซึ่งเป็นผู้เลี้ยงดูคุณมาแต่เล็ก อยากที่จะเห็นความสำเร็จในชีวิต โดยทั่วๆ ไปก็มักจะมาพร้อมกับคำถามว่า “ทำไมถึงยังไม่แต่งงาน?” “เมื่อไหร่จะมีลูก?” และ “เมื่อไหร่

จะโตและมีชีวิตจริงๆ ซะที"

ดี! 62.25 ราคาร่วงลงมาอีก มันเป็นเรื่องบ้าที่สุด!

ตลอดเวลาที่ได้ทำหน้าที่เป็นนักวิเคราะห์หลักทรัพย์ ผมเข้าไปเล่นในตลาดอยู่เสมอ แต่อยู่ในฐานะของผู้แพ้ ผมดูเป็นคนรอบรู้ มีการศึกษาที่ดี ถือว่าประสบความสำเร็จในชีวิตแล้วก็ได้ แต่ทำไมล่ะ? ทำไมถึงยังเป็นผู้แพ้ในตลาดและไม่สามารถทำเงินได้ ผมไม่รู้เลยว่าต้องทำอะไรจริงๆ เช่นเดียวกันกับเรื่องครอบครัว ผมเป็นคนเดียวในครอบครัวที่ไม่มีปัญหาใดๆ หรือว่าประวัติครอบครัวชาวทซ์จะซ้ำรอยอีกครั้ง? ชีวิตในบ้านปลายของผมจะวุ่นวายสับสนเหมือนพ่อของตัวเองอีกจริงๆ หรือ ?

ดี! 62.125 ราคายังลดลงอย่างต่อเนื่อง

พ่อของผมเป็นลูกคนโตจากพี่น้องทั้งหมดสี่คน พ่อแม่ของท่านเป็นผู้อพยพมาจากวิกฤตการณ์หลังเผด็จการในยุโรปในช่วงต้นศตวรรษที่ 1900 พ่อของผมเป็นช่างตัดเสื้อ อาศัยอยู่แถบชายฝั่งของตะวันออกเฉียงเหนือของสหรัฐฯ เขาเป็นคนที่ขยันทำงานและประหยัด แต่ไม่ได้มีเงินเก็บมากมายนัก ต่างกับ "ยาร์วิส" ผู้ซึ่งมีความแว่นแฉะ เธอเปิดร้านขายลูกกวาดและบอกให้พ่อเข้าเรียนในวิทยาลัย ซึ่งท้ายสุดแล้วเขาก็ได้เป็นถึงระดับศาสตราจารย์ เนื่องจากเป็นลูกคนโต พ่อจึงเป็นผู้ถูกเลือกจากการสนับสนุนของ "โมเสส" ผู้สนับสนุนของเราที่เป็นคนพาครอบครัวชาวทซ์ข้ามน้ำข้ามทะเลมายังอเมริกา พร้อมให้ความหวังแห่งชาวอเมริกันชนแก่เราทั้งการสร้างอาชีพและชีวิตความเป็นอยู่ ช่วงที่เรียนอยู่ในระดับมหาวิทยาลัย พ่อทำงานเก็บหนังสือไปพร้อมๆ กัน จนเมื่อปี 1929 ความหวังแห่งอเมริกันชนก็กลับกลายเป็นฝันร้ายแทน เนื่องจากเกิดวิกฤตเศรษฐกิจครั้งใหญ่ พ่อต้องเปลี่ยนงานหลายต่อหลายครั้ง จนถึงปี 1938 ก็ได้แต่งงานกับแม่ และได้งานที่ดีที่สุดเท่าที่จะหาได้ในตอนนั้นคือการทำงานให้กับคุณตาของผมอีกท่านหนึ่ง "แบปปี สโนเดอร์" ต่อมาไม่นานก็เข้าสู่ภาวะสงคราม เนื่องด้วยอายุที่ยังน้อยและมีลูกน้อย 2 คน จึงทำให้พ่อไม่โดนเกณฑ์ทหาร พอมาถึงปี 1952 ครอบครัวของผมก็เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่อีก

ครั้ง นั่นคือปู่ “แป๊ปปี” เกษียณ ทำให้พ่อตกงาน เขาจึงตัดสินใจใช้เงินทั้งหมดที่มี พร้อมกับการจำนองบ้านเพื่อนำเงินทุนมาเปิดร้านขายของชำแบบธุรกิจครอบครัวในเมืองเวสวิลล์ ซึ่งอยู่ชานเมืองนิวยอร์ก

แม้จะมีอายุเพียง 7 ปีในตอนนั้น แต่ผมก็พอรับรู้ได้ว่ามันเป็นการตัดสินใจที่ไม่ดีนัก เนื่องจากร้านขายของชำของเราอยู่ถัดจากซูเปอร์มาร์เก็ตขนาดใหญ่ไปเพียง 4 ช่วงตึกเท่านั้น ผมคิดไม่ออกเลยว่า จะไปสู้กับเครือข่ายร้านขนาดใหญ่อย่างนั้นได้อย่างไร ผมจำที่เคยถามแม่ได้เมื่อโตขึ้นว่า ทำไมแม่ปล่อยให้พ่อตัดสินใจทำอย่างนั้น แม่ตอบกลับมาว่า “ตอนนั้นพ่อกำลังหมดหวังและเข้าตาจน แม่จึงต้องปล่อยให้พ่อเผชิญกับสถานการณ์ที่อาจจะล้มเหลวได้ถึงแม้ล้มเหลวก็ยิ่งดีกว่าไม่ทำอะไรเลย”

ดีด! 61.875 ดอลลาร์ต่อหุ้น

อย่างน้อยที่สุดพ่อก็เข้าสู่ภาวะเข้าตาจน ไม่มีทางเลือกในชีวิตมากนัก ต่างกับผมที่ไม่มีข้อแก้ตัวใดๆ ผมสำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยแอมเฮิร์ทและโรงเรียนธุรกิจโคลัมเบีย มีโอกาสเข้าร่วมนาวิกโยธิน มีทั้งประสบการณ์ความล้มเหลวมากมายเป็นสิ่งที่อ้างอิง แล้วทำไมจึงมาอยู่ในสภาวะบ้าๆ ของชีวิตแบบนี้? ทำไมหุ้นผมซาลงลงไปอีก ทั้งที่จริง ๆ แล้วมันควรจะขึ้นแบบที่คิดเอาไว้

ดีด! 61.625, ใ้สสารเหลว!

ผมควรทำยังไงต่อ ผมควรจะออกจากเกมนี้ไหม หรือควรจะซื้อออพชั่นเพิ่ม หรือมันถึงเวลาแล้วที่ควรจะทำอะไร ไชเอลเนอร์ ผู้เป็นที่ปรึกษาที่ดีที่สุดเท่าที่ผมเคยพบมา ตัวผมเองได้พบกับไชเอลเนอร์ตั้งแต่ปี 1973 ในขณะที่ยังทำงานให้กับ บริษัท เอดเวิร์ด แอนด์ เฮนรี่ ซึ่งเป็นบริษัทโบรกเกอร์ขนาดเล็กในเวลานั้น เขาเป็นเทรดเดอร์มันล้ำปะหลังที่เยี่ยมยอดมากคนหนึ่ง แต่ในปี 1974 บริษัท เอดเวิร์ด แอนด์ เฮนรี่ ก็พบกับสภาวะขาดทุน เขาเพียงคนเดียวกลับสามารถกู้บริษัทกลับมาได้ผ่านการซอร์ทหุ้น และสร้างเงินหลักล้านให้กับบัญชีซื้อขายของบริษัท (การ “ซอร์ท” ก็คือการขายหุ้นของบริษัทออกไปทั้งๆ ที่คุณยังไม่ได้เป็นเจ้าของ แต่คุณก็มีหน้าที่ในการซื้อกลับมาคืนคนที่คุณยืมไป

โดยเฉพาะอย่างยิ่งการยืมหุ้นมาขายก่อนในช่วงที่ราคากำลังจะตก)

ผมคิดว่าโทรศัพท์มาไว้ในมือหนึ่งเครื่องจากที่วางระเกะระกะอยู่บริเวณ
ฟลอร์ พยายามที่จะต่อสายไปยังเบอร์ภายนอก เจ้าหน้าที่ปลายสายจึงถาม
ถึงเบอร์ติดต่อ แต่ปัญหาก็คือผมดันลืมเบอร์ติดต่อของโซเอลเนอร์.. 201 แล้ว
ตามด้วยอะไรนะ? หัวสมองตอนนั้นตื้อไปหมด ผมบ่นมึงมาถึงเบอร์ติดต่อ แต่
จนสุดท้าย ก็สามารถนึกและแจ้งเบอร์โทรออกออกไปได้ในที่สุด

“วิกี้! วิกี้! วิกี้! บ๊อบอยู่หรือเปล่า? ผมต้องการคุยกับเขา ผมมารดี”

“เป็นอย่างไรบ้าง สบายดีนะมารดี” บ๊อบผู้อยู่ปลายสายตอบกลับมา

“ตอนนี้ผมอยู่ที่ฟลอร์นะ นี่เป็นประสบการณ์ครั้งแรกของผมเลย คุณคิด
อย่างไรเกี่ยวกับตลาดในช่วงนี้บ้างบ๊อบ?”

“โอเค ตอนนี้อยู่ที่ฟลอร์เหมือนกัน สถานการณ์ตลาดตอนนี้มัน
ค่อนข้างน่ากลัวนะ”

“เอาละบ๊อบ ผมเพิ่งซื้อออปชั่นของเมซ่าไป คุณคิดว่าเป็นอย่างไร
ในตอนนี้?”

“ผมเปิดสถานะขนาดใหญ่เหมือนคุณนะมารดี โครงการต่างๆ ของบริษัท
ยังคงพัฒนาไปอย่างต่อเนื่อง ควบคู่กับการปรับโครงสร้างของบริษัทด้วย ใน
ความคิดผม บริษัทนี้มีมูลค่ามากกว่าราคาที่เป็นอยู่ เพียงแต่ตลาดยังไม่รับรู้
ผมมีความเชื่อมั่นว่า ในที่สุดแล้วราคามันจะเพิ่มขึ้นอีก”

“แน่นอน บ๊อบ แน่นอน ขอขอบคุณมาก ตกลงว่า คุณค่อนข้างจะมั่นใจตัว
นี้ใช่ไหม? ผมไม่แน่ใจว่าจะทำอย่างไรกับมันต่อดี เช่น ซื้อเพิ่มอีกดีหรือเปล่า?”

“เอาเป็นว่าเมซ่า ยังดูดีอยู่นะมารดี”

“พระเจ้า! ผมหวังอย่างยิ่งว่าสุดท้ายแล้วมันจะใช้อย่างที่คุณว่า ผมจะ
ติดต่อคุณไปอีกครั้งนะ ขอขอบคุณมาก ชาบซึ่งใจจริง”

การปรึกษากับโซเอลเนอร์จบลงด้วยดี ขวัญและกำลังใจก็เริ่มกลับมา
ก่อนที่ผมจะตะลุกกลับเข้าไปในฝูงชนที่ล้อมรอบบริเวณของเมซ่าอยู่อีกครั้ง
ดี! 61.50 ดอลลาร์ต่อหุ้น

“ซิกกี้! ซิกกี้! ตอนนี้ออปชั่น เดือนตุลาคม 65 เป็นอย่างไรบ้าง?”

“นายหน้าใหม่ ตอนนี้ ราคา 2.50 ดอลลาร์สำหรับฝั่งเสนอซื้อ และ ราคา 2.625 ดอลลาร์สำหรับฝั่งเสนอขาย”

“ซิกกี้ เสนอซื้อไป 20 ออปชั่นที่ราคา 2.5625 ดอลลาร์!” ผมเสนอซื้อไป 20 ออปชั่น ซึ่งแต่ละอันมีสิทธิซื้อ 100 หุ้นของเมซ่าที่ราคา 2.5625 ดอลลาร์ต่อหุ้น หรือราคา 256.25 ดอลลาร์ต่อออปชั่น รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 5,125 ดอลลาร์

“ขาย! 2.5625 จำนวน 20 ออปชั่น”

ติด! 61.25

จิบหาย... ผมทนดูมันต่อไปไม่ได้อีกต่อไปแล้ว ตอนนั้นเพิ่งจะถือคอลออปชั่นของเมซ่าเดือนตุลาคม 65 เพิ่มไป ไม่นะ ผมไม่คิดว่ามันจะออกมาแยะขนาดนี้ ผมจำเป็นต้องออกไปจากพื้นที่ตรงนี้ก่อน เหตุผลเดียวที่จะอยู่ต่อคือการทำให้เงินนั้นยังวิ่งและสร้างกำไรต่อไป แต่ตอนนี้ผมไม่มีเงินเหลือพอที่จะทำอะไรแล้ว ผมยังมีมุมมองที่ดีกับเมซ่าและหวังว่าราคาหุ้นจะพุ่งขึ้นมาในท้ายที่สุด เหมือนกับน้ำมันที่ทะลักออกจากบ่อหลังจากเพิ่งขุดเจอ ตามจริงแล้ว แผนของผมจำเป็นต้องได้กำไรอย่างรวดเร็วจากการเทรดและนำเงินไปหมุนต่อ พาไปสู่การเทรดที่ใหญ่และกำไรมากขึ้น ตอนนั้นผมเริ่มคิดแล้วว่า จะมีชีวิตอยู่ได้อย่างไรหากไม่มีรายได้จากงานประจำ ผมควรออกไปจากตรงนี้ก่อน

ผมค่อยๆ เดินขึ้นบันไดอย่างเหนื่อยล้า ผลักประตูออก ก้าวออกไปอาบแสงอาทิตย์ทั้งๆ ที่ยังอยู่ในเสื้อคลุมสีฟ้า เดินไปตามถนน เข้าไปยังบริเวณสุสานฝั่งศพของโบสถ์ทรินิตี้ เดินไปยังม้านั่งอีกฝั่งของโบสถ์แล้วนั่งลง อากาศกำลังร้อน บริเวณพื้นที่สุสานโดยปกติแล้ว ไม่อนุญาตให้มีการดื่ม หรือให้คนพาเนจรมานั่งพักอยู่ ถือเป็นสถานที่ที่สงบ เหมาะกับการนั่งพักสักเดียวในตอนนี้

สักครู่หนึ่ง ก็สังเกตได้ว่าได้ว่าผมนั่งอยู่ตรงข้ามหลุมศพของอเล็กซานเดอร์ แฮมิลตัน (นักเศรษฐศาสตร์ นักปรัชญา และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังคนแรกของสหรัฐอเมริกา) มีข้อความจารึกบนอนุสาวรีย์สีขาวว่า “อเล็กซานเดอร์ แฮมิลตัน เสียชีวิตเมื่อ 12 กรกฎาคม 1804 อายุ 47 ปี”

แล้วตอนนี้ละ ผมอายุ 34 ปี

12 กรกฎาคม เป็นวันถัดจากวันที่ อเล็กซานเดอร์ แฮมิลตัน ทำวอลปิ่นกับรองประธานาธิบดี อาร์อน เบอร์ และได้รับบาดเจ็บหนักจนเสียชีวิต ก่อนหน้าที่จะมีการทำวอลกันนั้น อเล็กซานเดอร์ ได้มีการตีพิมพ์เอกสารอ้างอิงว่า เบอร์จะทำการทุจริตหลายอย่างและสาเหตุต่างๆ ที่เขาไม่ควรจะได้รับการเลือกเป็นประธานาธิบดีของนิวยอร์ก นี่เองจึงเป็นเหตุให้มีการยิงจนถึงขั้นเสียชีวิตตามประวัตินั้น อเล็กซานเดอร์ เป็นถึงรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังคนแรก แต่กลับถูกบังคับให้ลาออกในปี 1795 เนื่องจากปัญหาการเงินส่วนตัว เรื่องราวทั้งหมดผมจำได้จากเนื้อหาที่เคยอ่านในหนังสือประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา เมื่อครั้งยังอยู่วิทยาลัย ทำให้ผมเข้าใจว่า แม้ว่าเราจะเป็นคนเก่งมากเพียงใด เราย่อยก็ยังมีข้อผิดพลาดได้เสมอ เมื่อเข้าใจอารมณ์ตัวเองในตอนนั้นจึงลุกขึ้นหยิบเสื้อคลุมสีฟ้าและเดินกลับไปเพื่อตรวจสอบราคาของเมซ่าอีกครั้ง

ติด! 60.625 เอาแล้วไง!

ผมหลุดตัวลงไปที่บริเวณหน้าเสาตรงตำแหน่งของซิกกี “คอลลอปชั่น ตุลาคม 65 สถานการณ์เป็นอย่างไรบ้างในตอนนั้น?”

ซิกกีหันยิ้มกว้างมาทางผม “นายหน้าใหม่ 2.25 ดอลลาร์สำหรับฝั่งเสนอซื้อ และ 2.375 ดอลลาร์สำหรับฝั่งเสนอขาย”

พระเจ้า ราคาเมซ่าร่วงลงมาเหมือนกับหินหล่นจากหน้าผา ผมได้ซื้อไป 10 ออปชั่นที่ 3.00 (3,000 ดอลลาร์), 20 ออปชั่นที่ 2.5625 (5,125 ดอลลาร์) แต่ตอนนี้ราคาเสนอซื้อออปชั่นอยู่ที่ 2.25 (6,750 ดอลลาร์) ตอนนี้ขาดทุนไปแล้ว 1,375 ดอลลาร์ หรือเท่ากับ 17% ภายในไม่กี่ชั่วโมง ผมไปต่อไม่ไหวแล้ว เลยตัดสินใจกลับบ้านไปวางแผนใหม่น่าจะดีกว่า

วันถัดมา ผมรู้สึกดีขึ้น ออเดรย์ช่วยให้ผมสงบลงได้ เธอบอกกับผมว่าผมยังเป็นคนที่มีความรับผิดชอบ มีแผนที่ดี และก็ต้องดำเนินตามแผนอยู่ ดังนั้นผมจึงต้องใช้สติ ค่อยๆ คิด ใจเย็นๆ หลังจากที่ได้พิจารณากราฟต่างๆ และสัดส่วนทางการเงินสำคัญทั้งหมดนั้น ผมมั่นใจว่าเมซ่ายังคงดีอยู่ มันเหมือน

กับที่ไซเอลเนอร์พูดไว้ แค่ว่าตลาดยังมองไม่เห็นคุณค่าของมันเท่านั้นเอง

แสงอาทิตย์แห่งรุ่งเช้าส่องสว่างขณะที่กำลังเดินเข้าไปสู่ห้องค้า เจ้าหน้าที่ประจำประตูทางเข้าเอ่ยทักทาย จากนั้นจึงไปรับเสื้อคลุมสีฟ้าเหมือนเดิม แต่ที่ต่างไปก็คือวันนี้เสื้อคลุมของผมมีป้าย “มาร์ตี้ ซวาทซ์ และบริษัท รหัส 945” ติดอยู่เรียบร้อยแล้ว ผมไม่ลืมที่จะไปเปลี่ยนรองเท้าหนังพื้นผ้าสักหลาดเพื่อช่วยให้เดินสะดวกขึ้น และหยิบเอกสารรายงานประจำวัน คิมซาร์อนผสมมะนาวเพื่อช่วยถนอมเสียง แล้วจึงมุ่งตรงไปยังฟลอร์เพื่อตรวจข่าวสารต่างๆ

กระดิ่งดังขึ้น ราคาเมฆาเปิดที่ 60.50 ดอลลาร์ เฮลละ เฮลละ เฮลละ อย่างวิตกจนเกินไป ราคานี้ น่าจะเป็นราคาที่ต่ำที่สุดแล้ว ออเดรย์พูดถูก ต้องนั่งเข้าไว้ สงบเข้าไว้

ผมโบกมือทักทายเพื่อนชื่อ เฮย์ส โนล์ ผู้มาจากเมืองแนชวิลล์ เขาเป็นคนสูงโปร่งและผมสีบลอนด์ จากนั้นก็พยักหน้าขานรับกับ เจอร์รี มัลดูล ผู้ซึ่งเคยออกจากตลาดในช่วงตกต่ำปี 1973-1974 ไปขายลงไม้ไผ่ฟักเพื่อติดตั้งที่หลังรถกระบะ แต่ตอนนี้เขากลับมาแล้ว และแวะทักเพื่อน ๆ อีก 2-3 คน ดูเหมือนว่าวันนี้ผมจะควบคุมตัวเองได้ดีกว่าเดิม

ติด! 60.375

ไม่เอาน่า! “ซิกกี้ ซิกกี้ ออปชั่นลิทธีซื้อ ตุลาคม 65 สถานการณ์เป็นอย่างไรบ้างในตอนนี้นะ?”

“นายหน้าใหม่ ยังอยู่อีกหรือ?”

“แน่นอนสิครับ ผมเชื่อในข้อมูลอ้างอิงที่ผมมีนะ!”

“2.125 ดอลลาร์สำหรับฝั่งเสนอซื้อ และ 2.25 ดอลลาร์สำหรับฝั่งเสนอขาย”

ฉิบหายอีกแล้ว “ซิกกี้! แล้วปริมาณเสนอซื้อขายเป็นอย่างไรบ้าง?”

“50 กับ 30” แปลว่าซิกกี้ก็อยากจะซื้อ 50 ออปชั่นที่ 2.125 และขาย 30 ออปชั่นที่ 2.25 ว่าแต่ผมจะทำอย่างไรดีละ ซื้อเพิ่ม ไม่ทำอะไรเลย หรือว่าขายออกไป นี่เป็นเวลาที่ดียิ่งที่จะโทรหาไซเอลเนอร์อีกครั้ง

“บ๊อบ บ๊อบ คุณคิดว่ายังไง ตอนนี่ผมขาดทุนไป 1,750 ดอลลาร์ ผมรู้สึกแย่มาก คุณคิดว่าคุณมั่นใจว่ามันจะดีขึ้นไหม?”

“เอาล่ะมาร์ตี้ ฟังนะ ผมทำการบ้าน และคัดเลือกว่าฉันจะไว้มาก มีผู้แพ้หลายรายด้วยเช่นกัน เมซาคือผู้ชนะ แต่คุณถือเอาไว้ก่อน ตอนนี้อะไวยังไม่สะท้อนมูลค่า ตลาดยังไม่เข้าใจ ใจเย็นๆ”

“ขอบคุณมากบ๊อบ ผมเชื่อในคุณอยู่แล้ว” ผมวิ่งกลับไปยังชิกกี้ พร้อมกับถามว่า “ออปชั่นสิทธิซื้อ ตุลาคม 65 ตอนนี่ สถานการณ์เปลี่ยนไปไหมชิกกี้”

“เหมือนเมื่อที่ 2.125 และ 2.25 ที่จำนวน 50 กับ 30 ตามลำดับ”

“เสนอซื้อที่ 2.1875 แล้วเอามา 20 เลย ชิกกี้!”

“ขาย! พ่อหนุ่มหน้าใหม่”

ผมเพิ่งจะซื้อเพิ่มอีก 20 ออปชั่น ที่ราคา 2.1875 ดอลลาร์ เป็นมูลค่า 4,375 ดอลลาร์ และในตอนนี้ออปชั่นของผมมีถึง 50 สัญญา

ผมนอนไม่หลับตลอดทั้งคืน ครุ่นคิดตลอดเวลาเกี่ยวกับสถานะคอลออปชั่นที่ผมถืออยู่ หากราคาหุ้นของเมซาลงไปถึง 60 ดอลลาร์ ก็จะส่งผลให้ราคาของออปชั่นลงไปต่ำกว่า 2.00 ดอลลาร์ด้วยเช่นกัน แบบนี้นั้นเข้าจำนวนที่เรียกว่า “ยิงนกกระที่ตายไปแล้ว” ชัดๆ ผมจะทนกับสถานการณ์ที่แพ้นั้นไปได้อีกนานสักแค่ไหน หรือจะขายอมแพ้ทุกๆ อย่างที่ตัวเองกำลังทำอยู่ดี

12 เดือนก่อนหน้านี้ ผมลืบท่องทำงานของตัวเอง ที่สำนักงานอี. เอฟ. ฮัตตัน และตั้งหน้าตั้งตาเทรด ผมเล่นกับตลาดด้วยเงินของตัวเอง เพื่อที่จะหาเงินเพิ่มขึ้น จากที่ผมมีเงินทุนเพียงพอแล้ว และอยากจะพิสูจน์ตนเองว่าผมก็สามารถประสบความสำเร็จในฐานะเทรดเดอร์ได้ นักวิเคราะห์บางคนอาจคิดว่าตนเองมีชื่อเสียงแล้วเนื่องมาจากสมมติฐานต่างๆ ในบทวิเคราะห์นั้นถูกต้อง หรือการได้กำไรจากการคำนวณโมเดลในกระดาษ แต่คุณไม่มีทางจะรู้ได้หรอกว่าคุณเยี่ยมยอดแค่ไหน จนกว่าจะได้ทดสอบของจริงภายใต้บรรยากาศที่กดดัน ผมเองก็เป็นเหมือนยาโรสที่เปิดร้านขายลูกกวาด พยายามพัฒนาไปข้างหน้าอย่างต่อเนื่อง ผมสมัครนิตยสารไปมากกว่า 12 ฉบับ และได้ขอไปเรียนรู้

การอยู่ในฟลอร์จาก เฮย์ส โนล์ และที่หนักที่สุดคือการยืมเงินทุนจากญาติ ซึ่งทั้งหมดอยู่ในแผนการชีวิตที่อยากจะเป็น

ผมตื่นและลุกขึ้นมาจากเตียง เดินไปยังโต๊ะทำงาน พิจารณาแผนทั้งหมด อีกทีหนึ่ง ว่ามันมีอะไรบ้างที่ผิดไปจากที่วางไว้ ผมใช้เวลาไปถึงปีครึ่งในการวางแผนเพื่อการเทรด ผมสร้างกฎต่างๆ มากมายเกี่ยวกับการเทรด ข้อแรกคือ ต้องไม่ทำให้เกิดการเสี่ยงมากจนถึงขั้นแพ้ แต่ตอนนี้ผมดันใช้เงินทุนไปครึ่งหนึ่งกับการเข้าไปเล่นเพียงครั้งเดียว กฎข้อแรกไม่ช่วยอะไรแล้ว หากพิจารณาแล้ว ผมมีเงินสำหรับการเล่นทั้งหมดเพียงสองครั้ง และการที่ใส่เงินไปที่เมซ่านั้น ผมถือว่าเป็นการเดิมพันที่ดีแล้วสำหรับตัวเอง

กฎข้อที่สอง คือการบันทึกกำไรในทุกๆ วัน แต่สิ่งที่เกิดขึ้นคือตัวเลขติดตัวแดงทั้งสองวันแรก ซึ่งกฎข้อที่สองนี้ก็ไม่ได้ช่วยอะไรอีกเช่นกัน กฎข้อสามคือ “อย่าไปเสียเวลาынงการกระทำที่ตายแล้ว” นี่เป็นสิ่งที่ทำให้ผมเป็นทุกข์ คำถามคือ เมื่อไหร่ที่ควรกำหนด ว่าจุดไหนควรจะเปลี่ยนแผน? เมื่อไหร่ที่ผมควรจะยอมรับว่าผมพลาดไปแล้วและควรออกจากสถานะที่ถืออยู่? ถึงแม้ว่าจะเป็นเทรดเดอร์ที่เก่งแบบโซเอลเนอร์ เขาเองก็ยังมีบางครั้งที่ขาดทุน สิ่งที่ทำให้เขาจำกัดความเสี่ยงได้ก็คือ การมีพอร์ตโฟลิโอที่กระจายความเสี่ยง แต่ตอนนี้ผมไม่มีเงินพอที่จะลงทุนในหุ้นหลายตัวได้ แม้ว่าตอนนี้เงินจะเหลือไม่พอ แต่ผมยังเหลือเงินจากเมซ้าอยู่ แสงสว่างแห่งรุ่งเช้าเริ่มสาดส่องผ่านเข้ามาในห้องนอน ผมตัดสินใจได้แล้วว่า หากวันนี้ราคาของเมซ้ายังดังลงไปอีก ผมจะขายทั้งหมดทิ้ง

วันพุธที่ 18 กรกฎาคม 1986 ณ อาคารเดิม ประตูทางเข้าสำหรับสมาชิกเดิม อุปกรณ์ทุกอย่างคงเดิม แต่เอกสารแสดงผลกำไรขาดทุนประจำวัน ได้แสดงออกมาว่าผมขาดทุนไปแล้ว 2,300 ดอลลาร์ ซามะนาวร้อนๆ หนึ่งแก้ว ทำให้ผมเรียกสมาธิได้ ผมยังคงใจเย็นตรวจข่าวสารต่างๆ ประจำวัน ก่อนที่กระดิ่งส่งสัญญาณเปิดตลาดจะเริ่มอีกครั้ง กริ๊ง!

หุ้นเมซ้าราคาเปิดที่ 60.75 มันเพิ่มขึ้นแล้ว อย่างนั้นล่ะแม่หนู! ผมดึงตรงไปยังตำแหน่งเสาของชิกก็อีกครั้ง ผู้คนต่างเบียดเสียดเพื่อหาพื้นที่ของตน

ระดับเสียงอื้ออึงของสถานที่แห่งนี้ค่อยๆ เพิ่มขึ้นอีกครั้ง

ติด! 61.00

เสียงอีกทีก็ยิ่งดัง ผู้คนยิ่งแน่น เสียงตะโกน “ตอนนี้ตลาดเป็นยังไง” และ “ราคาและวอลุ่มอยู่ที่เท่าไร” เริ่มถึขึ้น ถึขึ้น

ติด! 61.50...

ไซเอลเนอร์ที่รักเอ๋ย ผมเชื่อคุณเสมอมาและรู้ว่าคุณถูกต้องเสมอ...

“มูลค่าซื้อขายเท่าไร?”, “ปริมาณซื้อขายอยู่ที่เท่าไร?”, “ข้อมูลการเสนอซื้อเสนอขายล่ะ?”, “ตอบผมหน่อย ขนาดซื้อขายอยู่ที่เท่าไร?”

ช่วงเวลาของวันกำลังเดินต่อไป ผมทานข้าวเที่ยงอย่างตื่นเต้น ผมรักมันเข้าให้แล้วสินะ

เสียงตะโกนยังคงดำเนินต่อไป “3.25! มีการเสนอซื้อ 50 ออปชั่นที่ 3.25!” เสียงการเสนอซื้อขายเกิดขึ้นสลับกันไปพร้อมกับราคาดัชนีของเมซ่าที่สูงขึ้นไปที 63.375 จากนั้นราคาออปชั่นก็ได้วิ่งขึ้นไปที 3.625 ทะลุไปต่อที 3.75 ขณะนี้เสียงอีกทีก็ของผู้คนค่อยๆ ดังขึ้นอีก วนวายไปหมด “ตอนนี้ฝั่งเสนอขายออปชั่นของเมซ่ามีจำนวน 100 ออปชั่นแล้ว ที่ 4.0 ดอลลาร์!” นี่เป็นเสียงการซื้อขายที่ถูกประกาศในเวลาล่าสุด

ราคาออปชั่นค่อยๆ ขยับขึ้นไป ซึ่งเป็นทิศทางเดียวกันกับราคาดัชนีของเมซ่าเอง ภูเขาในอกได้ถูกยกออกไปแล้ว จากนั้นเป็นเวลาที่ผมจะพิจารณาสิ่งที่มี นั่นคือ 10 ออปชั่นที่ราคา 3.00, 20 ออปชั่นที่ราคา 2.5625 และ 20 ออปชั่นที่ราคา 2.1875 ผมควรจะขายเลยตอนนี้หรือไม่ ผมควรจะเฝ้าท่าทีอะไรเวลานี้หรือเปล่า หรือว่าผมควรจะใส่เงินเพิ่มเข้าไปอีก หรือว่าไซเอลเนอร์คือทางออก บ้านา นี่เป็นเวลาที่ดีที่สุดที่จะฟังเสียงเงินสดและเสียงกระดิ่งสำหรับการขายที่มาจากผม!

ผมตะโกนไปยังด้านหน้า “ซิกก็! ซิกก็! ซิกก็! ผมขอทราบสถานการณ์ของเมซ่าหน่อย”

“เมซ่า เดือนตุลาคม 65 ราคาอยู่ที่ 4.125 มีเยอะกว่า 10 ออปชั่น” ผมกลืนน้ำลายหนึ่งอีก ก่อนจะส่งขายไปที่ 4.125 จำนวน 10 ออปชั่น

“จากนั้นอะไรอีก?” ชิกก็กำลังติดสายโทรศัพท์อยู่ “แล้วมีอะไรเพิ่มอีก ชิกกี้?”

“4.25 ตั้งแต่ 20 ออปชั่น พ่อหนุ่มหน้าใหม่”

“ขาย! 20 ออปชั่นที่ 4.00” ผมตะโกนเสียงหลง

ติด! 64.125...ราคาล่าสุดของหุ้นเมซ่าประกาศออกมา หลังจากนั้นก็มีใครบางคนแทรกมาข้างๆ ผมและร้องตะโกนว่า “ขอเสนอซื้อที่ 4.25 จำนวน 30” ซึ่งเมื่อหันไปมองหน้าแล้ว ก็พบว่าเขาคือคนที่เป็นตัวแทนจากเมอร์ริลลินเอง

“ขาย!” ผมตะเบ็งเสียงชัดเจน ก่อนที่จะหันไปดูกลุ่มคนที่รายล้อมและสบตากับตัวแทนจากเมอร์ริลลินคนนั้น การเทรดเสร็จสิ้นแล้ว ผมหมดหน้าที่เมื่อดึงข้อค่อยๆ ไหลผ่านปลายจมูกลงไป จากนั้นจึงเดินออกมานอกฝูงชนเจ้าหน้าที่ประจำจุดก็ตรงมาหาผมเพื่อที่จะยืนยันการขาย ผมหยิบปากกาของตนเองขึ้นมา บิดปลายปากกาออก แล้วค่อยๆ บรรจงประทับตรา “945” ลงไปบนเอกสารยืนยัน

ตอนนี้ก็ถึงเวลาที่จะมานับกำไรที่เกิดขึ้นจริงแล้ว ผมขาย 20 ออปชั่นที่ 4.00, 30 ออปชั่นที่ 4.25 ดังนั้นจะต้องได้ 8,000 ดอลลาร์ที่การเทรดแรกและอีก 12,750 ดอลลาร์จะได้ในการเทรดครั้งหลัง รวมทั้งสิ้น 20,750 ดอลลาร์ในตอนที่ต้นทุนของผมคือ 3,000 ดอลลาร์ที่ราคา 3.00, 5,125 ดอลลาร์ที่ราคา 2.5625 รวมกับ 4,375 ดอลลาร์ที่ราคา 2.00 ผมรู้สึกทึ่งกับว่าเป็นเศรษฐีแล้ว นี่ไงล่ะฝันแห่งอเมริกันชน ในที่สุดผมไม่ต้องกลับไปเป็นนักวิเคราะห์หลักทรัพย์อีกต่อไปแล้ว ไม่มีอีกต่อไปที่ต้องบินไปหาลูกค้าเพื่อกราบอ้อนวอนให้ลงทุนในหุ้นที่ผมเลือก ผมจะไม่ต้องไปนั่งเศร้าที่สุสาน ตรงข้ามหลุมศพของ อเล็กซานเดอร์ แฮมิลตัน และที่สำคัญที่สุด ผมจะไม่ต้องถูกตอกย้ำด้วยอารมณ์ที่โศกเศร้าเช่นเดียวกับพ่อของตัวเองอีกต่อไป ตอนนี้อิสระอยู่กับผมแล้ว จะได้เริ่มออกวิ่งอย่างผู้ชนะเสียที

ผมเดินต่อไปยังจุดที่มีการซื้อขายออปชั่นของบริษัท ดิจิทัล เ็นเตอร์เทนเมนต์ ซึ่งตรงนี้ก็ยังมี แฟรนนิ ซานทานาเจอโล เป็นผู้เชี่ยวชาญจัดการคำสั่งซื้อขาย

แฟรนนีถือว่าเป็นคนที่เอาชนะได้ยากมากคนหนึ่ง ตามประวัติแล้วเขาเคยผ่านสงครามเกาหลีมา และตอนนี้เขายังคงยืนสูบบุหรี่อยู่อีกฝั่งหนึ่งของกำแพง

“ว่ายังไงนายหน้าใหม่?”

“แฟรนนี ผมอยากเล่น ตอนนี้สถานการณ์คอลลอปชั่น เดือนตุลาคม 85 ของดีจิตัล เอ็นเตอร์เทนเมนต์ เป็นยังไงบ้าง?”

“1.625-1.75 สำหรับคุณ นายหน้าใหม่ ผมเสนอให้ 10 ออปชั่นที่ 1.75 ดอลลาร์”

“ผมขอที่ 1.61 สำหรับที่ 10 ออปชั่น แฟรนนี”

“ไม่มีทางนะนายหน้าใหม่ ถ้าคุณคิดจะเล่นเหมือนเด็กน้อยแบบนี้ กลับบ้านไปเถอะ” จากนั้นแฟรนนีก็พูดเยาะเย้ยต่างๆ นานากับผม

“ก็ได้ แฟรนนี ฉันผมขอที่ 10 ออปชั่นของตุลาคม 85 ที่ 1.75 ดอลลาร์” ผมให้โอกาสเขาชนะในครั้งนี้อันสำหรับการต่อรอง ทั้งหมดเป็นเงิน 62.50 ดอลลาร์ ผมรู้ว่าเขาอยากที่จะแสดงว่าใครเป็นใหญ่ในที่แห่งนี้ ไอ้คนขายพิชซ่าหน้าเลือด คุณได้เงินไปในวันนี้ แต่ผมยังคงอยู่ที่นี้และเอาคืนได้แน่นอนในครั้งต่อไป ผากไว้ก่อนแฟรนนี

เพลง “มันฝรั่งบด” (บทเพลงประกอบแสดงการตีใจ)

“มันเป็นสิ่งล่าสุด มันเยี่ยมที่สุด มาเถิดที่รัก มันง่ายมากพอที่จะเริ่มทำ โอ้! มันฝรั่งบด มันฝรั่งบด คุณเองก็สามารถทำได้เช่นกัน มันฝรั่งบด มันฝรั่งบด ไช้, ไช้, ไช้เลย ” (เนื้อเพลง มันฝรั่งบด)

เวลาบ่าย 3 โมง 59 นาที เฮย์ส โนล์ และผม ต่างยืนอยู่ที่ฟลอร์ รองเท้าพื้นยางดิบของเราถูกเตะหลุดออกไปต่างทิศทางกัน เราเริ่มเดินกันไปรอบๆ บริเวณฟลอร์ ร้องเพลงฮิตของปี 1962 ลูกชายคนเล็กของผมคงจะบอกในภายหลังว่า “มันน่าจะเป็นวันที่ยุ่งเหยิงจริงๆ” กระดาษสำหรับซื้อขายที่วางรออยู่ตามพื้น กลายมาเป็นอุปสรรคอย่างดีที่เราเหยียบและไถลตัวเองไปบนพื้น พวกเรากำลังร้อนแรง เราเพิ่งเปิดสถานะไปอีก 10 ออปชั่นไปเมื่อสักครู่ก่อนตลาดจะปิด ผมเพิ่งเริ่มทำการเทรดในพื้นที่ฟลอร์มาเพียงสองเดือนเท่านั้นแต่ผมมีความสุขกับชีวิตเป็นอย่างมาก และสามารถสร้างผลลัพธ์ให้มันออกมาดีได้

วันถัดมา ตลาดเปิดขึ้นมามีความสับสนวุ่นวายที่ตลาด ผลจากการที่เราทั้งคู่ร่วมเดินกันอย่างมีความสุข จนลืมที่จะปิดสถานะของออปชั่นก่อนตลาดปิดเมื่อวาน ทำให้ผมได้เสียเงินไปอีกทั้งสิ้น 10,000 ดอลลาร์ หลังจากวันนั้นผมพยายามที่จะต่อสู้กับอารมณ์ของตัวเอง ไม่ให้จิตใจจนเกินไปก่อนที่จะปิดสถานะและได้เงินแล้วจริงๆ เมื่อใดก็ตามที่คุณรู้สึกเหมือนกับว่าอยากลุกขึ้นเต้นเพลง “มันฝรั่งบด” หรือแสดงความดีใจด้วยวิธีใดๆ ที่ควบคุมไม่ได้ ผมขอเตือนให้คุณระงับอารมณ์นั้นไว้ดีๆ

อีกเรื่องสุดท้ายที่ดูน่าขันที่สุดคือ ในเวลาที่คุณตีใจจากการทำอะไรได้ คุณลุกขึ้นเต้นในบริเวณฟลอร์ ซึ่งคุณอาจคิดว่ามันดูดี แต่เชื่อเถอะว่าจริงๆ แล้ว มันดูไม่ได้เอาซะเลย

บทที่ 2

The Plan

แผนเปลี่ยนเส้นทางชีวิต จงเขียนมันออกมา

“ออเดรย์ เราขับเลยจุดกลับรถมาแล้ว ตอนนี้เราอยู่บนถนนสาย 84-ตะวันตก ผมต้องพยายามหาทางกลับไปยังนิวยอร์ก คุณช่วยอ่านแผนที่ให้ละเอียดๆ หน่อยได้ไหม?”

“บ๊ทซ์ คุณอย่ามาตำหนิฉันได้ไหม ขับรถเร็วขนาดนี้ ใครจะไปเห็นทัน”

“มันเป็นอย่างเดียวกับที่ผมขอให้คุณช่วยนะ แม้คุณจะไม่ชอบก็ตาม เราพลาดแยกเข้าสู่ถนน 684 ไปได้อย่างไร ทั้งที่เป็นถนนสายหลักเข้าเมืองนะ!”

“บ๊ทซ์ คุณขับเร็วเกินไป ฉันมองไม่เห็นป้ายบอกทาง อีกรายการนะ ฉันจะรู้ได้ไงว่าเราต้องไปทางเส้น 684”

“ผมคิดว่าคุณวางแผนมาแล้ว ออเดรย์ คุณควรจะศึกษาแผนที่ตั้งแต่ก่อนขึ้นรถ คุณต้องวางแผนล่วงหน้าไว้ก่อนสิ!”

ผมพยายามมองป้ายแผนที่ ระหว่างที่รถเข้า “โครสเลอร์ คอร์โดบา” ของเราขับผ่านไป เมื่อใดที่ประสาทเสีย ผมเองมักจะเข้าสู่สภาวะที่ขบคิด่ว่าตัวเองเป็น “กัปตันเรือเดินสมุทร” นั่นหมายถึง ออเดรย์ต้องพยายามทำทุกอย่างให้เสมือนว่าเป็นภรรยาของกัปตันเรือ แต่ส่วนใหญ่แล้วมักจะไม่เป็นอย่างนั้น

วันนี้ก็เป็นอีกวันที่เธอไม่อยากให้ผมสั่งการหรือตำหนิเธออีก ในเดือนกรกฎาคม 1978 ความร้อนของสภาพอากาศเพิ่มสูงถึง 38 องศาเซลเซียส เราทั้งคู่อยู่ในสภาพอากาศที่ร้อน เรากำลังเหนื่อยและเพิ่งจะขับรถมาผิดทาง ตอนนี้อย่างคงขับรถด้วยความเร็วเพื่อมุ่งไปยังเมืองนิวยอร์ก ซึ่งเป็นเมืองเก่าริมสาขาน้ำของแม่น้ำฮัดสัน ห่างจากเมืองนิวยอร์กมาทางเหนือราว 50 ไมล์

ในช่วงบ่ายที่ผ่านมา เราเพิ่งใช้เวลาร่วมกับเพื่อนเก่า ริชาร์ด และ ซูซาน เบอร์เทิลลี ทั้งคู่เคยเป็นสมาชิกกลุ่มบ้านพักตากอากาศในหาดเวสต์แฮมป์ตัน ด้วยกันกับเรา ทั้งคู่ได้แต่งงานไปเมื่อฤดูหนาวปีก่อน และได้ซื้อบ้านสี่ห้องนอน สไตล์โคโลเนียล ในเมืองแคนเบอร์รีรัฐคอนเนตทิคัต โดยเราถูกเชิญไปเยี่ยมชมบ้านใหม่ของพวกเขา ภายหลังจากที่เยี่ยมชมเสร็จ ผมรู้สึกประทับใจเป็นพิเศษในทันที ซูซานรับจ้างทำงานอิสระด้านคอมพิวเตอร์ ส่วนริชาร์ดเองก็เป็นเซลล์ขายแบตเตอรี่ของบริษัทยูเนียน-คาร์ไบด์ ทั้งคู่ได้ร่วมกันซื้อบ้านหลังนี้ วางแผนการลดหย่อนภาษี และเฝ้ามูลค่าของบ้านนี้เพิ่มขึ้นในแต่ละวัน ขณะเดียวกันออเดรย์ ซึ่งมีหน้าที่เป็นผู้จัดการแผนกกระดาษรีไซเคิลและผมเองผู้ซึ่งเป็นนักวิเคราะห์ให้ผู้มีชื่อเสียงแห่ง อี. เอฟ. ฮัตตัน ยังคงจ่ายค่าเช่าบ้าน ไว้แผนการใดๆ เกี่ยวกับการลดหย่อนภาษีและได้แต่นั่งมองราคาของอสังหาริมทรัพย์เพิ่มขึ้น โดยที่เราไม่ได้ครอบครองทรัพย์สินใดๆ เลย หากพูดถึงรายได้ของเราทั้งสองแล้วแต่ละปีเราทำได้มากกว่า 100,000 ดอลลาร์ ซึ่งมากกว่า ริชาร์ดและซูซานแน่นอน แต่เราก็คงยังไม่สามารถซื้อบ้านของตัวเองได้อยู่ดี

“ริชาร์ด, ซูซาน พวกคุณซื้อบ้านที่เจ๋งขนาดนี้ได้ยังไงกัน” ผมถามออกไปในขณะที่เราทั้งสี่กำลังนั่งพักอยู่บนชั้นสองและดื่มชาเย็นอยู่ แม้หน้าตาของบ้านทั้งหมดจะถูกเปิดออก แต่ด้วยอุณหภูมิที่ร้อนและไม่มีลมพัดในช่วงบ่าย ทำให้เหงื่อออกได้โดยไม่ยาก ผมสังเกตได้อย่างชัดเจนว่าหนึ่งในความลับของริชาร์ดกับซูซานคือการประหยัดเล็กๆ น้อยๆ เช่น การไม่เปิดแอร์สำหรับการรับแขก แบบในวันนี้

“ฉันวางแผนไง บัซซี่” ซูซานตอบกลับมา “คุณเองก็มีแผนเหมือนกัน

ไม่ใช่หรือ?”

“แผนการอะไร?” ผมตอบกลับ “ทุกวันนี้ผมตื่นเช้า เร่งรีบไปทำงาน แล้วก็กลับบ้าน โดยหวังว่าจะมีแรงเหลือในการสวีกกับออเดรย์ แล้วก็นอน นี่คือแผนของผมในแต่ละวัน”

“พวกคุณคิดว่าอะไรคือปัญหาของเรา” ออเดรย์ถามต่อจากผม

ริชาร์ดและซูซานจึงเริ่มอธิบายไปเรื่อยๆ เราทั้งสองก็ฟังไปเรื่อยๆ เช่นกัน ยิ่งฟังเรื่องราวของเขาทั้งสองมากเท่าไร ก็รู้สึกว่าการต้องการเวลาในการนั่งวางแผนการชีวิตมากขึ้นเท่านั้น ผมต้องทำอะไรบางอย่างนอกจากวุฒิการศึกษาและประวัติการทำงานที่มี การวางแผนที่มีเป้าหมายเฉพาะเจาะจงและถูกกำหนดด้วยช่วงเวลาชัดเจน เป็นสิ่งที่คิดว่าจะต้องเริ่มทำก่อน แต่อย่างไรก็ตามผมเกลียดความคิดที่ต้องตั้งเป้าหมายด้วยเหตุผลส่วนตัว ในระหว่างนั้นผมก็เริ่มรู้สึกมีอาการจุกแสบๆ ขึ้นในช่องท้อง

เป้าหมายคือความรับผิดชอบ ความรับผิดชอบคือสัญญาผูกมัด แล้วสัญญาผูกมัดก็คือการกู้ การจำนองบ้าน ค่าผ่อนรถ ประกันรถยนต์ ประกันชีวิต ประกันสุขภาพ รวมไปถึงค่าไฟสำหรับการเปิดแอร์เพื่อรับแขก สิ่งที่ผมกลัวอยู่ทุกวันนี้คือการที่ต้องติดอยู่ในสภาวะที่ไม่สามารถหยุดทำงานได้เช่นเดียวกับพ่อของผม อาศัยอยู่ในบ้านที่จำนองไว้ ง่วนอยู่กับการจัดการเอกสารทางการเงินต่างๆ กังวลว่าจะมีเงินพอใช้หรือไม่ตลอดเวลา จนสุดท้ายก็ติดอยู่ในสภาวะการเป็นหนี้ของคนชั้นกลาง เหมือนรูปแบบชีวิตของพ่อของผมไม่มีผิด ผมไม่มีทางเลือกให้รูปแบบนี้เกิดขึ้นแน่ ผมยกแขนเสื้อขึ้นปาดเหงื่อ ตอนนี้อากาศมันช่างร้อนจริงๆ

“อิสระต่างหากคือสิ่งที่ผมต้องการ” แต่ในปลายวันนั้นอิสระอาจจะไม่ใช่สิ่งที่สำคัญที่สุด เมื่อย้อนคิดในใจถึงเรื่องที่ได้สำเร็จไปแล้วเร็วๆ นี้ ผมเป็นนักวิเคราะห์หลักทรัพ์อายุ 34 ปี เพิ่งกลับมาจากการบินไปนำเสนอหลักทรัพ์ให้กับลูกค้าสถาบันที่รัฐเท็กซัส เริ่มทานอาหารเช้าที่ยัดต้นและมันดหมายประชุมกับลูกค้ามากกว่าสัปดาห์ จากนั้นก็รีบเดินทางไปยังสนามบินเพื่อต่อเครื่องไป

ยังซานแอนโตนิโอเพื่อประชุมต่อในช่วงอาหารมื้อเย็น พักผ่อนในห้องพักที่เมืองดัลลัสด้วยสภาพอ่อนแรง เสียงพายุฝนอันรุนแรงของเท็กซัส ส่งผลให้ผมนอนไม่หลับจนตีหนึ่ง การที่นอนไม่หลับก็ส่งผลถึงวงจรการทำงานในวันถัดไป อยู่เสมอ และไม่ใช่เรื่องดีเท่าไรนักที่ออเดรียจะต้องพยายามให้กำลังใจในทุกๆ เช้าเพื่อให้สามารถออกไปนำเสนอหลักทฤษฎีกับลูกค้าได้อีกครั้ง หลังจากที่กลับมาจากบ้านของริชาร์ดและซูซาน ก็คิดว่าเขาทั้งคู่นั้นมาถูกทางแล้ว และสิ่งที่ผมต้องการในตอนนี้เป็นแผนการซึ่งสามารถเปลี่ยนชีวิตของตัวเองได้

“นี่เงินสำหรับค่าทางด่วน” ออเดรียพูดกับผมก่อนจะยื่นเงินให้ ผมกำลังติดอยู่ในช่องจ่ายเงินเพื่อรอข้ามแม่น้ำฮัดสันไปสู่ฝั่งนิวเบริก ถนนเบื้องหน้าดูแวววาวจากแสงอาทิตย์ที่ส่องลงมา อากาศยังคงร้อนแม้ว่าเราจะเปิดแอร์แรงที่สุดก็ตาม เบื้องหน้าเป็นรถพ่วง 18 ล้อกำลังพ่นควันดำออกจากท่อไอเสียที่ห่างจากรถผมไปเพียงนิ้วกว่าๆ ส่วนด้านหลังก็เป็นรถส่งพัสดุที่بيبแตรดัง วุ่นวาย ผมมาทำบ้าอะไรอยู่ตรงนี้ ผมไม่ได้ต้องการมาต่อแถวตรงนี้ ตอนนี้ผมไม่ได้ต้องการข้ามไปยังนิวเบริก ผมต้องการเปลี่ยนแปลงชีวิตตัวเองให้เร็วที่สุด

“จับไว้ดีๆ นะ ออเดรีย!” ผมหักพวงมาลัยไปทางซ้ายอย่างรวดเร็ว ก่อนที่รถคอร์โดบาของเราจะเคลื่อนตัวและกลับรถไปสู่ถนนเส้นตะวันออก ออเดรียร้องด้วยความตกใจ รอยยางจากการกลับรถชัดเจนบนพื้นถนน เสียงبيبแตรดังมากมาย แต่ผมไม่สนใจ เนื่องจากชีวิตผมกำลังมุ่งหน้าไปสู่ทิศทางที่ถูกต้องแล้ว

เมื่อกลับมาถึงบ้าน ผมคว้าสมุดฉีกและดินสอออกมาก่อนจะไปนั่งที่โต๊ะอาหารในห้องครัว “ตรงนี้จะ ออเดรีย เลื่อนเก้าอี้ออกมานั่งแล้วช่วยผมคิดเป้าหมายหน่อย นี่เป็นเวลาของผมแล้วที่จะเข้าสู่ช่วงชีวิตอันรุ่งโรจน์”

ออเดรียเป็นเพียงคนเดียวที่ให้เป้าหมายชีวิตกับผมได้ เป็นคนเดียวที่เข้าใจผมเสมอมา ก่อนที่ผมจะมีเธอ ประสบการณ์ชีวิตของผมกับผู้หญิงคนอื่น ๆ นั้นช่างแสนสั้นและวุ่นวาย ผมไม่เคยมีความสัมพันธ์ที่เรียบง่ายกับผู้หญิงคนใดเลย จนเมื่อปี 1976 ผมตัดสินใจแล้วว่าชีวิตคู่มันวุ่นวายเกินไปสำหรับตัวเอง การอยู่เป็นโสดนั้นง่ายกว่า แต่เมื่อผมพบกับ **ออเดรีย โฟโลคอฟ** เธอ

เป็นคนที่สวย ฉลาด มั่นใจ ภูมิวิภาวะ และเธอก็คิดตรงกันกับผม ตรงที่บอก
ว่าผมเป็นคนที่ภูมิวิภาวะและเก่งเช่นกัน ผมแทบจะไม่เชื่อเลยว่าจะได้ยินแบบ
นั้น หนักร้อนในปีนั้นเองออเดรียมาเติมเต็มในสิ่งที่ผมต้องการในชีวิต

ฤดูร้อนปี 1977 ออเดรียได้เริ่มคุยถึงเรื่องการแต่งงาน ซึ่งเป็นความ
สัมพันธ์ที่พัฒนาไปอีกขั้น ผมรู้ว่าออเดรียมีสิ่งที่ต้องการคล้ายกับผม ในช่วง
แรกที่พบกับออเดรีย นั้น ผมกำลังอยู่ในสภาวะที่เป็นหนี้และสูญเสียเงินอย่าง
ต่อเนื่องจากการเทรดในตลาด แต่ในปีถัดมาผมขุดใช้หนี้จนหมดและมีเงินอยู่
ในบัญชีอยู่ 5,000 ดอลลาร์ แต่เรื่องแต่งงานล่ะ? ผมจะสามารถแต่งงานได้
จริงๆ หรือ? การแต่งงานจะทำให้ผมมีอิสระที่ผมให้คุณค่านั้นลดลงไปไหม

ในเดือนสิงหาคม ออเดรียเริ่มพูดถึงแหวนหมั้น ส่วนผมเองก็เริ่มมีอาการ
ผิดปกติของลำไส้เพิ่ม ถัดมาในเดือนกันยายน เธอเริ่มคิดถึงวันที่จะจัดงานแต่ง
ส่วนผมจำเป็นต้องเริ่มกินอาหารเด็กเนื่องจากอาการของลำไส้กำเริบมากขึ้น
พอถึงเดือนตุลาคมเธอยื่นคำขาดว่ากับผมว่าจะตัดสินใจอย่างไร “บ๊ชชี สัญญา
เช่าห้องของฉันกำลังจะหมดในเดือนมีนาคม ฉันจะย้ายออกไม่ว่าฉันจะมีหรือ
ไม่มีคุณก็ตาม ดังนั้นได้โปรดตัดสินใจด้วย จะเอาอย่างไรกับงานแต่งของเรา”
เธอกำลังจะย้ายไปอยู่บ้านของหลานแถบไฮราควิส-นินยอร์ก ครอบครัวของ
เธอทั้งหมดจะย้ายไปที่นั่นด้วยเช่นกัน พวกเขาต่างคาดหวังว่าจะเห็นแหวน
หมั้นของเธอกันทั้งนั้น หากไม่มีแหวนเพชรสำหรับหมั้นหมายแล้ว ก็เป็นไปได้
ไม่ได้เลยที่เธอจะมาร่วมชีวิตกับผม อย่างไรก็ตาม ตอนนี้ผมต้องไปโรงพยาบาล
เพื่อจัดการกับปัญหาลำไส้เสียก่อน

ผมไปพบ ดร.เรมอนด์ ฮอร์ซแมน เพื่อส่งกล้องตรวจดูลำไส้ “นั่นไง ลอง
ดูสิลำไส้คุณมันกำลังพันกันอยู่” คุณหมอกล่าว ก่อนที่จะหมุนหน้าจอสรุปผล
การตรวจมาให้ผมดู “นี่คือปัญหาของคุณ” เขาพูดเพิ่มและทำการเคาะปากกา
ชี้ลำไส้ของผม ตรงจุดที่มีปัญหา “มันเกิดการหดตัวของลำไส้และมันเกาะกัน
เป็นก้อน มีขนาดเท่าๆ กับเหรียญ 10 เซนต์ เราจำเป็นต้องดำเนินการผ่าตัด
ออกโดยเร็วที่สุด”

ขณะที่ดั่งทางเงขึ้นสวม ผมขอเยี่ยมโทรศัพท์จาก ดร.เรมอนด์ เพื่อต่อไปยัง โบรเกอร์ ดำเนินการติดต่อเพื่อขายคอลอปชั่นของชินเทค เดือนมกราคม-78 ผมต้องการเงิน 5,000 ดอลลาร์เพื่อใช้ในการผ่าตัด แต่เมื่อสอบถามราคาของ คอลอปชั่นดังกล่าวแล้ว พบว่าราคาที่ผมมี ณ ตอนนั้นมันพุ่งเป็นจรวดจาก 5,000 ไปเป็น 15,000 ดอลลาร์แล้ว “ขาย!” ผมตะโกนสั่งผ่านโทรศัพท์ ณ ตอนนั้น มันเป็นเวลาที่ดีที่สุดที่จะเปลี่ยนเป็นเงิน เป็นเวลาที่ดีที่สุดในการรักษา อาการลำไส้ของผม เป็นเวลาที่ดีที่สุดสำหรับการหาแหวนหมั้นให้ออเดรย์ และเป็นเวลาที่ดีที่สุดที่ผมจะพัฒนาชีวิตตัวเองไปอีกขั้น

“บ๊ชชี ตอนนี้อยู่อายุ 34 แล้ว คุณอยากจะทำงานเพื่อตัวคุณเองมา โดยตลอด ลองเขียนแผนของคุณมาสิ คุณมีการศึกษาที่ดี เรียนรู้อะไรใหม่ได้ไม่ ยาก และฉันก็ยังจะอยู่ข้างๆ คุณ ยังไงซะ หากแย่ที่สุด คุณก็ยังกลับไปเป็นนัก วิเคราะห์หลักทรัพย์ได้ ตอนนี้อยู่เขียนลงไปก่อนว่า ‘**เป็นเทรดเดอร์**’ ผมเขียน ตัวอักษรขนาดใหญ่ลงไป มันดูดีเลยทีเดียว”

“นี่ละ เป้าหมายแรกของผม เป็นเทรดเดอร์ แล้วผมต้องทำอะไร?”

“บ๊ชชี แผนการอะไรละ คุณจำเป็นจะต้องมีแผนการ ตามที่ชาร์ดกับซูซาน บอกไว้ ตอนนี้อยู่คุณมีเป้าหมายแล้วแต่ยังขาดแผนที่จะทำให้สำเร็จตาม เป้าหมายนั้น”

ผมนั่งลงและคิดต่อ “เฮลละ สิ่งแรกที่ผมจะต้องทำคือการพัฒนาขั้นตอน สำหรับการเทรดที่เหมาะสมกับตัวผมเอง”

“จดมันลงไป” ซูซานสรุปจากสิ่งที่ผมคิด

ภายใต้คำว่า “เป็นเทรดเดอร์” ผมเขียนต่อไปว่า “1. **ขั้นตอนสำหรับการเทรดที่เหมาะสมกับตัวเอง**”

“โอ้เลย แบบนี้ละ” ออเดรย์เอ่ยขึ้นมา “ด้วยวิธีอะไรละ?”

เราใช้เวลาเกือบสองชั่วโมงพูดคุยเกี่ยวกับแผน รวบรวมคูปองสำหรับการสมัครสมาชิกฟรีของจดหมายข่าวและกราฟต่างๆ เราร่วมกันคำนวณขนาด ของเงินทุนเริ่มต้นที่ต้องการ ซึ่งเป็นเงินทุนที่จะสามารถสร้างรายได้ให้เพียงพอ

ภายหลังที่ออกจากงานประจำ ซึ่งเราคาดว่าเงินกองทุนเริ่มต้นนั้นควรจะมียอดประมาณ 100,000 ดอลลาร์ “2. รวบรวมเงินทุนเริ่มต้นให้ได้ 100,000 ดอลลาร์” ซึ่งนี่เป็นแผนการขั้นที่สอง

“คุณจะใช้เวลานานเท่าไรจึงจะได้เงินจำนวนนี้มา” ออเดรย์ถาม “อย่าลืมนะ คุณจะต้องกำหนดช่วงเวลาที่คุณจะสามารถสำเร็จได้”

“ผมขอเวลาปีเดียว”

“บ๊พ! ปีเดียวเอง? คุณจะหาเงินมาได้อย่างไร 100,000 ดอลลาร์ภายในปีเดียว กว่าเก้าปีแล้วที่คุณเล่นในตลาด คุณยังไม่เคยทำเงินได้ถึงระดับที่คุณกำลังตั้งเป้าหมายเลย คุณต้องมองโลกความเป็นจริงด้วยสิ”

“อย่าลืมสิ ผมเป็นคนฉลาดที่สุดเท่าที่คุณเคยรู้จักมา หากจะต้องไปเป็นเทรดเดอร์ ผมก็ต้องพิสูจน์ตัวเองให้ได้ว่าสามารถสร้างเงินจากการเทรดได้ ไม่ใช่จากการลงทุน ไม่ใช่จากการกู้ยืม ไม่ใช่จากการเขียนรายงานสภาพตลาด” “ภายในระยะเวลา 1 ปี” ผมเขียนเพิ่มลงไปในกระดาษ

เรายังคงคุยกันต่อไป ผมต้องการที่ปรึกษา เทรดเดอร์ระดับต้นๆ ทุกคนล้วนแต่มีที่ปรึกษา บ้างก็อายุมากกว่า บ้างก็ฉลาดกว่า บางคนก็คอยช่วยเหลือตลอดเวลาเทรด ไมเคิล มาร์คัส มี เอ็ด เซย์โคตาร์, พอล ทูเดอร์ โจนส์ ก็มีเอลิ ทูลิสส์, สำหรับผมต้องเป็นไซเอลเนอร์เท่านั้น ผู้ที่มีความสามารถในการอ่านสถานการณ์ตลาดได้เฉียบแหลม ผ่านเทปแสดงการเปลี่ยนแปลงของราคา

(ไมเคิล มาร์คัส เป็นเทรดเดอร์สินค้าโภคภัณฑ์ ที่สร้างพอร์ตการลงทุนจาก 30,000 ดอลลาร์ เป็น 80 ล้านดอลลาร์ได้, เอ็ด เซย์โคตาร์ เทรดเดอร์สาย Trend Following และได้รับฉายาว่าเป็นบิดาแห่ง System Trade, พอล ทูเดอร์ โจนส์ เทรดเดอร์สาย Macro Investing ที่ดูแลเงินลงทุนกว่าหมื่นล้านดอลลาร์, เอลิ ทูลิสส์ เทรดเดอร์ผ้าฝ้ายผู้มีชื่อเสียง ท่านผู้อ่านสามารถอ่านประวัติและเรื่องราวเพิ่มเติมของเทรดเดอร์เหล่านี้ได้ในหนังสือ “Market Wizards” หรือพอมดแห่งวอลสตรีท : ผู้แปล)

3. ทำให้โซเอลเนอร์เป็นที่ปรึกษา

การจะเป็นเทรดเดอร์ได้ ผมต้องมีที่นั่ง (เป็นสมาชิก) ในบางตลาดหลักทรัพย์ หากได้ที่นั่งแล้วต้นทุนในการเทรดก็จะลดลงเป็นอย่างมาก สมาชิกของตลาดหลักทรัพย์จะสามารถซื้อขายได้โดยไม่เสียค่านายหน้าหรือค่าธรรมเนียมอื่นๆ ไปกว่านั้น พวกเขาเหล่านั้นยังมี “3 องค์ประกอบหลักการเทรดที่นำไปสู่ความสำเร็จ” ได้แก่ ข้อมูลตลาด (Market), การทำราคา (Maker) และมาร์จิ้น (Margin) มากกว่าคนทั่วไป เช่น เมื่อไหร่ก็ตามที่ผมซื้อออพชั่นจำนวน 100 ที่ราคา 3 ดอลลาร์ ในกรณีของเทรดเดอร์ทั่วไปแล้ว ผมจะต้องเสียค่าใช้จ่ายเป็นเงินสดทันที 300 ดอลลาร์ แต่ในกรณีที่我是สมาชิก จะเสียก่อนเพียงแค่ 150 ดอลลาร์ สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้เกิดความได้เปรียบ ทำให้สามารถหมุนเงินได้เร็วขึ้น ได้กำไรมากขึ้น ซึ่งนอกจากนี้ยังมีประกันสุขภาพให้กับสมาชิกทุกคนอีกด้วย

4. ได้ที่นั่งในตลาดหลักทรัพย์สักแห่ง

ผมรู้สึกกังวลและรู้สึกได้ว่าเราใช้เวลาไปกับจุดนี้ในวันนี้มากเกินไป “มาสรุปกันดีกว่า พรุ่งนี้เราต้องตื่นแต่เช้าไปทำงานนะ”

“บ๊ายบี้ พูดยังเรื่องงานนะ คุณจะสามารสร้างเงินจากการเทรดถึง 100,000 ดอลลาร์ได้ยังไงที่ที่คุณทำงานประจำอยู่ เราอยู่ไม่ได้ด้วยเงินเดือนของฉันคนเดียวนะ”

“ไม่ต้องกังวล ที่บริษัทผมไม่มีใครรู้เรื่องนี้หรอก ผมจะใช้เวลาช่วงพักในการเทรด กว่าแปดปีครึ่งแล้วที่ทำแบบนี้มา ผมรู้จักบริษัทนี้ดีพอ สำหรับผมเวลาแค่หนึ่งวันก็เพียงพอที่จะทำอะไรหลายๆ อย่างแล้ว”

5. ใช้ช่วงเวลาพักลองเทรดก่อน ผมเขียนลงไปด้วยดินสอ “เฮลละนี่คือแผนทั้งหมดของผม”

ในวันถัดมาผมปิดประตูสำนักงานของผม แจ้งเลขาฯ ว่าผมจะไม่รับสายของใครทั้งสิ้น และเริ่มทำงานตามขั้นตอนต่างๆ ที่วางไว้ การพัฒนาแผนการเทรดให้เหมาะสมกับนิสัยของตนเองเป็นสำคัญที่สุดของแผนการ หากขาดขั้นตอนที่สอดคล้องกับนิสัยแล้ว ผมคงไปต่อได้ลำบาก จนถึงเวลานี้ ผมเป็น

นักวิเคราะห์ปัจจัยพื้นฐานที่เชี่ยวชาญเรื่องอัตราเงินเฟ้อ อัตราดอกเบี้ย อัตราการเติบโต อัตราส่วนราคาต่อกำไร อัตราผลตอบแทน กำไรขั้นต้น ส่วนแบ่งตลาด นโยบายของรัฐบาล หรืออะไรก็ตามที่ส่งผลกระทบต่อราคาของหุ้นในระยะยาว แต่ผมกำลังจะเปลี่ยนแปลงตัวเองไปสู่ นักวิเคราะห์เชิงเทคนิค ผู้รู้ช่วงเวลาของตลาด เทรตเดอร์ หรือคนที่เฝ้ามองดูดัชนีที่แสดงสัญญาณเตือนเมื่อราคาเคลื่อนไหว นี่คือนิสัยที่แตกต่างกันอย่างชัดเจนระหว่างนักลงทุนกับเทรดเดอร์ เหล่าเทรดเดอร์จะมองทั้งตลาดเป็นหนึ่งเดียวซึ่งต่างจากนักลงทุนจะมองตลาดเป็นหุ้นรายตัว

ตามที่ “อดัม สมิธ” ได้กล่าวไว้ในหนังสือ “The Money Game” ว่า “ตลาดเปรียบเสมือนผู้หญิงสวย นำค้นหาไม่มีวันจบสิ้น ซับซ้อนเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา และลึกลับอยู่เสมอ” ข้อความเหล่านี้อยู่ในหัวผมตลอดเวลา ก่อนจะพบกับออเดรย์ ผมเป็นผู้แพ้อยู่เสมอในเรื่องผู้หญิง ดังนั้นจึงเป็นเรื่องที่เข้าใจได้ไม่ยากเลยว่าทำไมผมจึงเป็นผู้แพ้ในตลาด ตอนที่ผมมีออเดรย์แล้วผมต้องพยายามนึกให้ออกว่าอะไรเป็นปัจจัยที่จะทำให้ผู้หญิงคนอื่น ๆ หัวเราะออกมาได้

ผมอ่านทุกอย่าง ที่มีเกี่ยวกับตลาด “เอกสารทฤษฎีดาว” ของริชาร์ด รัสเซล, เอกสารธุรกิจประจำปีประจำปีของบาร์รอน, กราฟแสดงแนวโน้มของ S&P, กราฟของแมนส์ฟีลด์, กราฟของ CMI แต่สิ่งที่ชอบมากที่สุดก็คือ “เดอะ รีเบอริ” เอกสารแสดงข้อมูลโภคภัณฑ์ เขียนโดยผู้ที่ผมติดตามงานของเขาอยู่ที่เขาว่า “อาร์. อี. แม็คมาสเตอร์” จากเซโดน่า รัฐแอริโซนา ผมค่อยๆ เปลี่ยนแปลงไปสู่ นักวิเคราะห์เทคนิคอย่างเป็นธรรมชาติ ผมสังเคราะห์ทุกอย่างเข้าไว้ด้วยกัน ทฤษฎีต่างๆ ถูกเลือกหยิบและผสมเข้าด้วยกัน เพื่อให้เหมาะกับอุปนิสัยของตัวเอง ยิ่งมองไปที่ตัวเลขทางคณิตศาสตร์ต่างๆ แล้ว มันเหมือนเป็นการเปิดเผยความลับที่ตลาดมีกับผมเพิ่มขึ้นไปเรื่อยๆ

สำหรับทุกอย่างที่ผมได้อ่านไป “ทฤษฎีเมจิก-ที (Magic T Theory)” ของ เทอร์รี่ ลอนดรี ค่อนข้างจะสอดคล้องกับความรู้สึกของผมมากที่สุด

ผมจึงติดต่อไปหาเทอร์รี่ บอกให้เขารู้ว่างานของเขานั้นน่าดึงดูดขนาดไหน เทอร์รี่เป็นยอดอัจฉริยะที่ใช้ชีวิตอยู่บนเกาะแนนทักเก็ต รัฐแมสซาชูเซตส์ เขาเคยเป็นนักวิทยุสมัครเล่น สำเร็จการศึกษาจากสถาบันเทคโนโลยีแมสซาชูเซตส์ (เอ็มไอที) และใช้ทักษะของวิศวกรในการวิเคราะห์ตลาด เขาเชื่อว่าตลาดจะต้องใช้เวลาในการขึ้น เท่าๆ กับเวลาที่มันใช้ในการลง นั่นคือจะมีช่วงที่ราคาขึ้นในตอนต้น เรียกได้ว่าเป็นช่วงของการสะสม ซึ่งจะกระตุ้นตลาด ราคา ก็จะวิ่งขึ้น ก่อนมันจะกลับลงไปที่เดิม

เวลาที่คุณพิจารณาอักษร “T” จะเห็นวาระยะห่างระหว่างด้านซ้ายของตัวอักษรกับด้านขวานั้นจะเท่ากัน จึงถูกเรียกว่า เมจิก-ที ตั้งแต่ผมเห็นหลักการนี้ ก็รู้ในทันทีเลยว่าเมจิก-ทีเป็นขั้นตอนใหม่ในการเทรดของตัวเอง ผมย้อนกลับไปคิดในสิ่งที่เป็ นในสิ่งที่ชอบ ความรู้ที่ผมมี ได้แก่ ความหลากหลายของสัตว์ แนวคิดสังคมแบบดาร์วิน การวิวัฒนาการ แนวคิดของการจัดลำดับทางธรรมชาติ ผมชอบแนวคิดพวกนี้มาก ผมทำงานวันละ 14 ชั่วโมง เป็นจำนวน 7 วันต่อสัปดาห์ ในช่วงวันหยุด ก็ยังพิจารณาแนวโน้มของกราฟ สรุปแนวทางที่อาจจะเกิดขึ้นได้สำหรับสัปดาห์ถัดไป ในแต่ละคืนผมพิจารณากราฟอีกครั้ง คำนวณค่าเฉลี่ย หาจุดกลับตัว กำหนดราคาที่เป็นจุดเข้าซื้อและจุดขายออก และสำหรับหลักการของเมจิก-ที มันเปรียบเหมือนหลักการทางธรรมชาติ เช่น เหตุการณ์น้ำขึ้น-น้ำลงในทุก 12 ชั่วโมง รูปแบบชีวิตประจำวันดังกล่าวนี้ช่างสอดคล้องกับตัวเอง และนี่ละคือขั้นตอนการเทรดของผม

ในตอนนั้น ไม่มีใครที่เหมาะสมจะเป็นที่ปรึกษาของผมไปมากกว่าไซเอลเนอร์ ผมติดต่อไปหาเขา 3-4 ครั้งต่อวัน ในปี 1975 เมื่อบริษัท เอ็ดเวิร์ดและแฮนลี่ ปิดตัวลงเนื่องจากผลกระทบของตลาดหมีในปี 1974 ไซเอลเนอร์จึงต้องกลับไปยังเมืองแอ็กเคนเซค เขาได้ก่อตั้งกองทุนเก็งกำไรขนาดเล็กขึ้นมา ผมเองก็ได้แวะไปหาไซเอลเนอร์ครั้งหนึ่งในช่วงที่ผมไปพบลูกค้า “บริษัท ฮอสพิตอล ทัฟฟพลาย” แถบนิวเจอร์ซีย์ ภายหลังผมแต่งงานกับออเดรย์ เรายังชอบขับรถไปนิวเจอร์ซีย์ในช่วงวันหยุด เพื่อเล่นเทนนิสกับไซเอลเนอร์ ในขณะที่ออเดรียกัมี

โอกาสพบกับ วีกี้ ภรรยาของไซเอลเนอร์เช่นกัน

ในช่วงที่ไซเอลเนอร์ตั้งกองทุนในช่วงแรก ไซเอลเนอร์ต้องแบ่งห้องทำงานของเขาหนึ่งห้องในแกลเกนเซคเพื่อทำงาน และให้วีกี้ ภรรยาของเขาอยู่อีกห้องหนึ่ง เขามีเครื่องพิมพ์ราคาหุ้นชนิดแนวตั้งที่ใช้เทคโนโลยีแบบหลอดวางอยู่ที่มุมห้อง บนผนังของห้องทำงานมีปลาแซลมอนแอตแลนติกตัวยักษ์คอยจ้องตามมอยู่ ซึ่งทั้งเครื่องพิมพ์ราคาและปลาแซลมอนยักษ์ถือเป็นเรื่องสองสิ่งที่แสดงความเป็นตัวตนของไซเอลเนอร์ได้ดี เนื่องจากชีวิตเขาคือการเล่นกับตลาดและการตกปลา ผมนั่งอยู่ข้างไซเอลเนอร์หลายชั่วโมง พิจารณาดูเขาทำการม้วนเทปพิมพ์ราคารอบๆ ฝ่ามือ ณ ตอนนั้น ปลายนิ้วทั้งหมดของไซเอลเนอร์เปราะไปด้วยสีม่วงของหมึก

“มาร์ตี้ คุณต้องรู้สึกถึงเทปพวกนี้ให้ได้” ไซเอลเนอร์กล่าวออกมา “ผมจะบอกทุกอย่างที่จำเป็นให้คุณรู้ ราคาสามารถวิ่งขึ้นเมื่อมีข่าวร้ายในตลาด หรือดิ่งลงเหวเมื่อมีข่าวดีก็ได้ หากคุณสามารถอ่านเทปพวกนี้ออกได้ คุณจะรู้ทันทีว่าตลาดกำลังอยู่ในสภาวะที่ดี หรือป่วยอยู่” ไซเอลเนอร์หยุดการอ่านเทปชั่วคราว ตอนนั้นกองเทปราคาส่วนหนึ่งที่อยู่ในมือ และอีกส่วนหนึ่งที่กองอยู่ที่พื้นบริเวณรอบตัวเขา “มาร์ตี้ คุณช่วยผมถือหน่อยนะ ได้เวลาที่เราจะเล่นงานตลาดแล้ว ลองดูนี่นะ ราคาของหุ้นโพลารอยด์วิ่งขึ้นไป 0.38 ดอลลาร์ ทางบริษัทน่าจะมีแผนการวางขายกลัองเป็นจำนวนมากในช่วงคริสต์มาส นั่นหมายความว่าราคามันกำลังจะวิ่งขึ้นไปอีก คุณช่วยตรวจสอบเส้นราคาเฉลี่ยให้ผมที นี่อาจจะเป็นเวลาที่ดียี่ที่เราจะซื้อคอลลอปชั่นของเดือนมกราคม”

ช่วงต้นปี 1979 ผมเริ่มเห็นแผนที่วางไว้นั้นเริ่มเป็นจริงขึ้นเรื่อยๆ ผมค่อยๆ เข้าใจอย่างถ่องแท้ของหลักการเมจิก-ที โดยเพิ่มบางกิจกรรมเข้ามาในชีวิต และถอดบางหลักการที่ขัดกับลักษณะนิสัยตัวเองออกไป การหาข้อมูลที่สุดคัลลิ่งกับทักษะทางคณิตศาสตร์ที่มี ประกอบกับการที่มีไซเอลเนอร์เป็นที่ปรึกษา ทำให้ความมั่นใจของผมเริ่มเพิ่มขึ้น ผมเริ่มจะสามารถตกปลาได้ด้วยตนเองแล้ว

โดยหลักแล้ว ผมจะเทรดคอลลอปชั่นถ้าผมมีความเห็นว่าตลาดอยู่ใน

สภาวะกระทิง มากกว่า 12 บริษัทที่ผมได้เทรดในรอบ 2 ปีที่ผ่านมา ส่วนมากเป็นอันดับหนึ่งของบริษัทขนาดใหญ่ เช่น ชินเทค ไอบีเอ็ม ฮันนี่เวลล์ เทเลไอนด์ และซีร็อกซ์ ในฐานะนักวิเคราะห์หลักทรัพย์ ผมค่อนข้างมั่นใจในการใช้ปัจจัยพื้นฐาน อันดับบริษัททั้งหมดที่กล่าวมานี้มีปริมาณการเทรดที่สูงและสภาพคล่องสูง ซึ่งสภาพคล่องนี้เองเป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับการเทรด เนื่องจากการเข้าซื้อและขายของผมสามารถเกิดขึ้นได้ทุกรายชั่วโมงหรือแม้กระทั่งทุกนาทิจนอกจากนี้ อันดับยังมีการเปลี่ยนแปลงของราคาที่สูงกว่าหุ้น นั่นคือผมสามารถทำกำไรจากการเปลี่ยนแปลงของราคาได้มากกว่าหุ้นในกรณีที่เงินทุนเริ่มต้นเท่ากัน ปกติแล้วผมจะถือ 3-4 สถานะของคอลลออปชั่น ในเกือบทุกช่วงเวลาภายใต้วงเงิน 5,000 – 15,000 ดอลลาร์ ซึ่งค่อนข้างสอดคล้องกับขนาดของเงินทุนเริ่มต้นของผม ซึ่งด้วยเงินจำนวนนี้ ผมสามารถทำอะไรได้วันละประมาณ 1,000 – 3,000 ดอลลาร์

หลังจากผ่านช่วงปี 1976-1977 ไป ผมสามารถทำอะไรได้อย่างต่อเนื่องซึ่งในอดีต ผมทำการเทรดตามข่าวหรือลางสังหรณ์ซึ่งทำให้ผมผิดพลาดซ้ำแล้วซ้ำเล่า แต่ตอนนี้ผมพิจารณากราฟในทุกๆ คี่น วิเคราะห์เส้นแนวโน้ม คำนวณเส้นค่าเฉลี่ย หาจุดกลับตัวของกราฟ กำหนดราคาจุดเข้าซื้อและขายออก สิ่งเหล่านี้ช่วยสร้างความมั่นใจให้ผมมากขึ้น ผมกำลังเล่นหมากรุกที่กำลังพิจารณาการเคลื่อนไหวตัวของหมากบนกระดานล่วงหน้าในทุกเกม การเทรดของผมไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปมากนัก แต่ผมพยายามเทรดให้ฉลาดขึ้น กระบวนการวางแผนก่อนเทรดทำให้ผมเข้าถึงภายในความคิดของผมที่คอยช่วยในการตัดสินใจในช่วงเวลาที่ไม่แน่นอน เพื่อที่จะตัดสินใจได้ดียิ่งขึ้น เมื่อใดก็ตามที่ถึงเวลาเทรดจริงสิ่งต่างๆ จะเข้ามาอย่างรวดเร็ว คุณมีหน้าที่อื่นทำท่ายในการตัดสินใจต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้นมาในตอนนั้น คุณจะอยู่เฉยไม่ได้ มันไม่มีเวลามากสำหรับการหยุดคิด มีแต่การโจมตีหรือล่าถอยเท่านั้นที่เลือกได้ นั่นคือถ้อยสถานะเพิ่มขึ้นหรือไม่ก็ยอมแพ้ไป การมีขั้นตอนในการเทรด สร้างความแข็งแกร่งให้กับผม เนื่องจากผมจะเห็นสิ่งต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นล่วงหน้าจากการคาดการณ์มาก่อน

ซึ่งทำให้ผมสามารถตัดสินใจได้ทันทีว่าจะทำอะไรในตอนนี้

ในช่วงไตรมาสแรกของปี 1979 เงินทุนเริ่มต้นของผมเพิ่มมูลค่าขึ้นมาอยู่ที่ 50,000 ดอลลาร์ เป็นจำนวนครึ่งหนึ่งที่ผมต้องการ แน่ใจว่าในอีกครึ่งไตรมาส ผมจะสามารถได้เงินตามจำนวนที่ผมต้องการทั้งหมด ซึ่งมันคือเวลาที่จะเริ่มต้นเข้าสู่อีกช่วงหนึ่งของแผนการชีวิต นั่นคือ **การได้ที่นั่งใน**

ตลาดหลักทรัพย์สักแห่ง

ในปี 1973 ตลาดซื้อขายออปชั่นแห่งชิคาโกถูกจัดตั้งขึ้นมาเพื่อทำการเทรดออปชั่นที่ถูกจดทะเบียนไว้ ซึ่งก็ประสบความสำเร็จในทันที มียอดการเทรดที่สูง เช่นเดียวกับตลาดหลักทรัพย์อื่น เช่น แปซิฟิก, ฟิลาเดลเฟีย และตลาดหลักทรัพย์แห่งอเมริกา เนื่องจากส่วนหนึ่งของแผนคือการเข้าไปเป็นสมาชิกของตลาดชิคาโก แต่ทำไมผมต้องไปถึงชิคาโกได้ด้วย? ในเมื่อผมสามารถเทรดในตลาดหลักทรัพย์แห่งอเมริกาได้ ซึ่งทำให้ผมยังสามารถอยู่ในเมืองเดิมได้อีกด้วย

บ๊อบ เฟรดแมน นักวิเคราะห์ชื่อดังจากหลักทรัพย์มอนดีโกเมอรี เป็นเพื่อนสนิทห่างๆ กับผม เราเคยทำนิตยสารสำหรับนักลงทุนสถาบัน ชื่อ “ทีมงานนักวิเคราะห์แห่งอเมริกา” ในปี 1976 วันหนึ่ง เฟรดแมน เอย์ถึงลูกชายของพ่อเลี้ยงของเขาชื่อ แดนนี ไวสกอฟฟ์ ทำหน้าที่เป็นผู้เชี่ยวชาญการปฏิบัติการอยู่ในฟลอร์ของ**ตลาดหลักทรัพย์แห่งอเมริกา (เอแมกซ์)** เมื่อผมเอย์กับเฟรดแมนว่า ผมอยากได้ที่นั่งในฟลอร์ เขาจึงดำเนินการแนะนำให้ผมรู้จักกับแดนนี แดนนีเป็นผู้ดูแลการเทรดออปชั่นของบริษัท เบลล์-เอ็นเตอร์เทนเมนต์ ซึ่งเป็นหนึ่งในออปชั่นที่มีการเทรดร้อนแรงที่สุดในฟลอร์ ในครั้งแรกที่ผมพบกับแดนนีนั้น เขากำลังยุ่งกับการสั่งการเจ้าหน้าที่ในบริเวณนั้นตลอดเวลา แต่สุดท้ายแล้ว เขาก็ฝากผมไว้กับ เฮย์ส โนล์ เพื่อเยี่ยมชมการทำงานแทน

เฮย์สทำงานให้กับแดนนีและมีอายุใกล้เคียงกับผม เขาทำงานในฟลอร์ตั้งแต่ปี 1970 และมีความเหมือนกับผมตรงที่ ชอบการวิเคราะห์เชิงเทคนิค และอยากที่จะทำงานให้กับตนเอง จึงทำให้เราสนิทกันอย่างรวดเร็ว ในสัปดาห์หนึ่งผมจะใช้เวลา 2 ครั้งในการไปตลาดหลักทรัพย์ โดยแจ้งเลขาฯ ว่าผมออก

ไปทานข้าวนานขึ้นอีกหน่อย ผมลงชื่อที่โต๊ะของ “ผู้เข้าเยี่ยมชม” รับป้ายแสดงสัญลักษณ์ ก่อนที่เจ้าหน้าที่จะประกาศเรียก เฮย์ส โนล์ ออกมารับผมเข้าไป ระหว่างการเยี่ยมชม ผมเหมือนกับหน่วยลาดตระเวนของนาวิกโยธิน คอยพิจารณาว่ามีอะไรที่ผมจะต้องทำถ้าหากได้เข้ามาเป็นสมาชิกของฟลอร์ ผมทิ้งระยะเดินตามเฮย์ส คอยดูเขาดำเนินการต่างๆ ตรวจสอบราคา จดจำว่าใครกำลังเทรดอะไรอยู่ตรงจุดไหน ใครเป็นเจ้าของที่ของบริษัทอะไร โทรศัพท์อยู่ตรงจุดไหน และห้องน้ำอยู่ตรงมุมใด

“มาร์ตี้ คุณควรจะเริ่มต้นด้วยการเข้าซื้อสิทธิ์ของที่นั่ง” เฮย์สพูดกับผมในวันหนึ่ง “มันจะช่วยให้คุณรักษากำไรของคุณได้ จนกว่าคุณจะมั่นใจดีแล้วว่า คุณสามารถทำให้มันเพิ่มขึ้นได้”

“เหลวไหลน่า เฮย์ส” ผมตอบกลับไป “ผมรู้อยู่แล้วว่าผมต้องทำได้ ผมจะซื้อที่นั่งบ้านั้นแน่นอน”

ที่นั่งในฟลอร์ถูกซื้อและขายผ่านตลาดหลักทรัพย์ ซึ่งต้องมีการเสียค่านายหน้าด้วย (หรือจะเรียกว่าค่าธรรมเนียมการโอนสิทธิ์) ซึ่งขึ้นอยู่กับการประมูลราคาในตอนนั้น ส่วนมากจะมีที่นั่งเหลือว่างในราคาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ในตอนนั้น ราคาที่นั่งในช่วงหน้าร้อนปี 1979 อยู่ที่ราคาเสนอซื้อ 85,000 ดอลลาร์ และ ราคาเสนอขาย 95,000 ดอลลาร์ แปลว่าเราสามารถหาซื้อได้ราคาราวๆ 90,000 ดอลลาร์ รวมกับค่าธรรมเนียมอีก 2,500 ดอลลาร์ แต่ก่อนอื่นผมต้องสมัครเป็นสมาชิกของสมาคมตัวแทนหลักทรัพย์แห่งชาติและสอบผ่านคอร์สสำหรับการเทรดอปชั่นเสียก่อน จนสิ้นเดือนกรกฎาคม ผมสามารถสร้างเงินให้กองทุนเริ่มต้นของผมได้ 100,000 ดอลลาร์ ตามเป้าหมายที่วางไว้ ผมพร้อมแล้วสำหรับแผนในขั้นถัดไป

ผมแทบทนไม่ได้ที่จะลาออกจาก อี. เอฟ. ฮัตตัน ผมทำการเทรดอย่างเป็นระบบ โดยการถือออปชั่นในสถานะคอล แล้วกลับไปยังสำนักงาน ก่อนที่จะปิดประตู แล้วเปิดเครื่อง “บังเกอร์ เรโม” (อุปกรณ์แสดงผลดิจิทัลสำหรับแสดงข้อความผ่านหน้าจอรายงานสถานการณ์การเงิน) และเริ่มทำการเทรดต่อ

โดยในแต่ละวันนั้นผมเทรตอยู่ที่ 3-6 ครั้ง

การมีเครื่อง “บังเกอร์ เรโม” เป็นของตนเองเป็นสิ่งสำคัญอย่างมาก ผมเป็นนักวิเคราะห์หลักทรัพ์เพียงคนเดียวที่มีเครื่องนี้ในบริษัท เนื่องจากเครื่องมือดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งในการต่อรองงานในช่วงปี 1977 ก่อนที่ผมจะย้ายมาอยู่ที่ฮัตตัน ช่วงการทำงานแรกๆ ของผม ทั้งหน่วยงานวิจัยมีอุปกรณ์รายงานสภาวะตลาดการเงินเพียงเครื่องเดียวในแผนก และถูกติดตั้งอยู่ที่โถงกลาง ผมมักจะไปอยู่บริเวณเครื่องนั้นเสมอ เจ้านายผมเองก็มักจะเห็นผมอยู่ตรงนั้นบ่อยจนเริ่มสงสัยว่าผมไปตรงนั้นทำไม ผมได้เรียนรู้จากการทำงานในวอลสตรีทว่า หากคุณอยากจะทำเพิ่มคุณค่าของตัวเอง วิธีง่ายที่สุดก็คือการย้ายงาน เมื่อมีใครสักคนต้องการคุณไปทำงานด้วย เขาพร้อมที่จะจ่ายคุณเพิ่ม นั่นคือเหตุผลเดียวที่ละลาออกจากธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับวอลสตรีท ผมได้รับคำเชิญให้มาร่วมงานที่ฮัตตันผ่านทาง แดน เมอร์ฟี หัวหน้าแผนกงานวิจัยลูกค้าสถาบัน แล้วก็มีมันในทันทีว่าส่วนหนึ่งของข้อตกลงในการย้ายงานของผมคือการได้เครื่องรายงานสภาวะตลาดการเงิน ติดตั้งอยู่ในห้องทำงานของตัวเอง ซึ่งจะช่วยที่ผมสามารถเฝ้าตลาดได้โดยไม่มีใครกระแะกระคาย

ผมคาดว่าเวลาที่ดีที่สุดในการบอกกับ แดน เมอร์ฟี ว่าผมจะลาออกคือเช้าวันจันทร์ที่ 9 กรกฎาคม การลาออกของผมคือ การเดินเข้าไปแจ้งลาออกและเดินออกมาในทันที ซึ่งเป็นสิ่งที่คนส่วนใหญ่ทำกันอยู่แล้วในวอลสตรีท แต่ออเดรย์ กลับเสนอแนะผมด้วยวิธีการที่แตกต่างออกไป

“บัซซี่ เพื่อแสดงความจริงใจต่อแดน คุณควรจะบอกเขาไปตรงๆ ว่า คุณจะออกไปทำอะไร อย่าให้เขาเข้าใจผิดว่าคุณกำลังจะไปทำงานที่บริษัทอื่น ในฐานะนักวิเคราะห์หลักทรัพ์ ขอให้บอกไปว่าคุณจะออกไปดำเนินชีวิตของคุณเอง คุณกำลังจะไปเป็นเทรดเดอร์ ในกรณีนี้แดนน่าจะให้เกียรติสำหรับการตัดสินใจของคุณ การจากกันด้วยดีจะเป็นแผนสำรอง หากคุณต้องกลับมาทำงานแบบเดิม”

หลังจากนั้น เมื่อผมพบกับ แดน เมอร์ฟี ผมบอกเขาว่า “แดน ผมมีความ

ซาบซึ่งใจทุกอย่าง ในสิ่งที่คุณให้โอกาสผมที่ฮัตตัน แต่ผมเลือกแล้วว่าจะเปลี่ยนอาชีพ ผมดำเนินชีวิตเป็นนักวิเคราะห์มา 9 ปีครึ่ง เพิ่งแต่งงานไปเมื่อปีที่แล้ว ผมต้องการมีครอบครัว ไม่ต้องการเดินทางมาก ๆ อีกต่อไป นี่ไม่ใช่ชีวิตแบบที่ผมต้องการ โอกาสที่กำลังจะเกิดขึ้นนี้จะเปลี่ยนให้ผมมีชีวิตเป็นของตัวเองได้ ผมต้องการมีธุรกิจเป็นของตัวเอง เพื่อที่จะได้เป็นเจ้านายตัวเอง ผมจะขอลาออก เพื่อไปเป็นเทรดเดอร์”

แดนลุกขึ้นและเดินไปปิดประตู ในตอนนั้น ผมอยู่ในตำแหน่งที่มีความสำคัญมากกับบริษัท เนื่องจากนักวิเคราะห์สองคนเพิ่งลาออกไปอยู่บริษัทอื่น “ได้” แดนเอ่ยขึ้น “แต่ผมขอรับรองอะไรคุณบางอย่าง อย่าเพิ่งไปบอกใครเรื่องที่คุณกำลังจะลาออก เนื่องจากผมต้องการเวลาในการว่าจ้างนักวิเคราะห์คนใหม่ หากเรื่องนี้มีคนรู้เข้า ผมเกรงว่าบริษัทจะอยู่ในสภาวะลำบาก เจ้าหน้าที่จะเสียชีวิตกันหมด”

ผมตอบตกลงกับแดนไป แดมผมยังต้องไปนำเสนอลูกค้าผ่านทางโทรศัพท์ 2 ครั้ง จากนั้นก็มีตารางบินไปฟิลาเดเฟียเพื่อประชุมกับลูกค้าอีก 6 ราย ซึ่งห่างกันทุกๆ 1 ชั่วโมงภายในระยะเวลาวันเดียว จากนั้นจึงค่อยกลับนิวยอร์ก ผมเกลียดการเดินทางแบบนี้เข้าได้ แต่แดนยังขอรับรองให้ช่วยเขาดำเนินเรื่องให้สำเร็จก่อนที่ผมจะออก จนถึงวันที่ผมจะลาออกมา แดนได้ให้สิ่งที่ผมจำไม่ลืมคือ การให้สิทธิในการใช้สำนักงานในฮัตตันอีก 6 เดือน ซึ่งต่างจากรูปแบบปฏิบัติของบริษัทในวอลล์สตรีททั่วไป ซึ่งหากคุณแจ้งลาออกแล้วคุณแทบจะต้องเก็บของทุกอย่าง ดำเนินการเอกสารให้เสร็จภายในวันนั้นเลย แต่ในที่สุดผมก็สามารถออกมาดำเนินชีวิตของตัวเองได้และออกมาอย่างผู้ชนะ

แผนการของผมไปได้สวย ผมพัฒนารูปแบบการเทรดให้สอดคล้องกับแนวทางของผมเอง โดยมีโซลเอนเนอร์เป็นที่ปรึกษา สามารถสร้างเงินจากการเทรดได้ 100,000 ดอลลาร์ และซื้อที่นั่งในตลาดหลักทรัพย์แห่งอเมริกาได้ ขึ้นต่อไปหลังจากการลาออกจากฮัตตัน คือ ไปเป็นเทรดเดอร์

ในช่วงเช้าของวันที่ 13 สิงหาคม 1979 ผมได้หยุดอยู่หน้าทางเข้าของ

ตลาดหลักทรัพย์แห่งอเมริกา ก่อนจะสูดอากาศเข้าไปเพื่อสร้างความมั่นใจ หยิบเครื่องหมายแสดงความเป็นสมาชิกให้เจ้าหน้าที่ตรงทางเข้าที่ติดป้ายไว้ว่า “สำหรับสมาชิกเท่านั้น” ช่วงเวลาของความรุ่งโรจน์ของผมได้เริ่มขึ้นแล้ว

เงินกูเริ่มต้น

ผมจินตนาการถึงตัวเองว่าเป็นคนที่มาจากยุคเรเนซองส์ ผมชอบนึกย้อนเวลากลับไปว่าผมจะเป็นอย่างไรถ้าหากผมเกิดในยุคนั้น ถ้าผมเป็นชายหนุ่มในช่วงศตวรรษที่ 19 มีอาชีพเป็นนักแสดงทอง ผมคงต้องรวบรวมเงินทุนเริ่มต้นก่อนที่จะมุ่งหน้าไปยังแคลิฟอร์เนียตะวันตก เพื่อไปขุดทองแน่ๆ

เมื่อผมออกมาใช้ชีวิตเป็นของตัวเองในปี 1979 ผมเป็นเจ้าของหุ้นพันบัตร์ ออปชั่น และฟิวเจอร์ ผมต้องการเงินทุน 100,000 ดอลลาร์ หากจะว่ากันตามหลักจิตวิทยาแล้ว ผมจำเป็นต้องมีเงินทุนเป็นเลขหกหลักก่อน จึงจะกล้าลาออกมาได้ ผมมีความกระตือรือร้นเป็นอย่างมาก ผมรู้ว่าตัวเลขหกหลักที่ตั้งไว้นั้น เป็นตัวเลขขั้นต่ำก่อนที่จะผมจะลาออก ถ้าหากคุณคิดจะลาออกมาเพื่อเทรดและใช้ชีวิตอยู่รอดได้ ขอให้วางแผนกับตัวเองประมาณ 1 ปี เริ่มด้วยเงินที่เพียงพอในการครอบคลุมรายจ่ายของคุณ และพยายามเทรดให้ได้รายรับเข้ามาอย่างต่อเนื่อง

ถึงแม้ว่าคุณยังทำงานประจำอยู่ ไม่มีภาระที่จะต้องหาเงินมาเพื่อใช้จ่ายประจำวันเพิ่ม แต่ก็ยังต้องมีเงินทุนเพียงพอเพื่อหาโอกาสแห่งความสำเร็จและเทรดอยู่ในระดับที่เหมาะสมกับคุณให้ได้พอดี ทางที่ง่ายที่สุดในการควบคุมกิจกรรมการเทรดนั้นคือการเปิดบัญชีหลักทรัพย์แยกไว้สำหรับการเทรดโดยเฉพาะ ไม่จำเป็นต้องเพิ่มเงินทุนเข้าไปหากยังไม่ถึงจุดที่คุณยอมรับการสูญเสียได้ ผมไม่สามารถบอกคุณได้ว่าเท่าไรจึงจะเหมาะสม เพราะมันขึ้นอยู่กับคุณเอง อย่างไรก็ตาม หากคุณแพ้ คุณก็เตรียมตัวถอยจากการเป็นเทรดเดอร์เต็มเวลาได้เลย

หากคุณจะออกไปเป็นเทรดเดอร์ คุณต้องเข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงอัตรา

ของตัวเอง ระวังไว้เสมอว่าการทำอะไรได้สำคัญกว่าการที่คุณคิดถูก คุณจะทดสอบศักยภาพของคุณเอง ทดสอบวิธีในการเทรดด้วยการเทรดจริงๆ ในตลาด ว่าสามารถสร้างเงินได้จริงก่อนที่คุณจะออกมาเทรดเต็มเวลา นั่นหมายถึง คุณจะต้องเทรดให้มีเงินกองทุนเริ่มต้นที่มากพอ ถ้าผมสามารถสร้างเงินได้ถึง 100,000 ดอลลาร์ตามแผนการ แสดงให้เห็นว่าขั้นตอนในการเทรดของผมถูกต้อง นอกจากนี้ เงินทุนเริ่มต้นไม่ควรจะมาจากการขอยืม จริงอยู่ว่าเงิน 50,000 ดอลลาร์เริ่มแรกของผมก็มาจากการขอยืม แต่ผมพิจารณาแล้วว่าผมจะไม่ใช้มันเด็ดขาด มันเป็นเพียงหลักประกันเพื่อป้องกันความเสี่ยงของผมเอง หากผมจำเป็นต้องใช้เงินก่อนนั้นจริง ก็อาจพูดได้ว่าแผนการของผมล้มเหลว

การสร้างเงิน 100,000 ดอลลาร์ ควรจะต้องเก็บไว้เป็นความลับ จนกว่าจะถึงเวลาที่เงินทุนเริ่มต้นถึงจุดที่ตั้งเป้าไว้ ผมเข้าใจถึงความสำคัญของการบริหารเงินที่มีเพราะการสร้างเงินกองทุนเริ่มต้นต้องมีวินัยที่สูงมาก เรามีโอกาสเสียเป็นพันดอลลาร์ในทุกวัน เทรดเดอร์หลายคนทำตัวเองจนเกิดภาพลักษณ์ที่ว่า “เงินนั้นไปง่าย มาง่าย” ซึ่งจริงๆ แล้วมันไม่ถูกต้อง

ประเด็นสำคัญของ แจ็ค ดี. ซเวเกอร์ ที่เขียนเน้นย้ำในหนังสือ “พอมดแห่งวอลสตรีท” คือ เทรดเดอร์เกือบทุกคนที่ได้รับการสัมภาษณ์ จะพูดเกี่ยวกับการพ่ายแพ้ในครั้งแรกๆ ก่อนที่จะพลิกกลับมาชนะตลาดอย่างต่อเนื่อง เงินกองทุนเริ่มต้นของคุณจะต้องใหญ่เพียงพอสอดคล้องกับเวลาที่คุณต้องการและจะไม่หมดลงไปก่อน ในช่วงแรกที่เข้าไปเล่นในตลาดนั้น ผมเสียไปถึง 10% ภายในไม่กี่ชั่วโมงแรก แต่เนื่องจากเงินกองทุนที่มีขนาดใหญ่พอ และจุดตัดขาดทุนผมต่ำพอ ทำให้ผมไม่หยุดการตัดสินใจของตัวเอง ก่อนที่ตลาดจะกลับตัวมาอยู่ในรูปแบบที่ได้วางแผนไว้ ที่สำคัญผมไม่เคยหวังว่าจะสามารถได้ผลตอบแทนก่อนใดในเวลาอันรวดเร็วแบบการตีลูกโฮมรันได้ รูปแบบการเทรดของผมคือการได้กำไรน้อยๆ แต่เน้นความสม่ำเสมอ

เช่นเดียวกับนักชู้ตทองในยุคตื่นทองของอเมริกา ผู้ซึ่งมุ่งหน้าไปยังทิศตะวันตกเพื่ออนาคตและชื่อเสียง เทรดเดอร์ที่มีโอกาสร่ำรวยอย่างโดดเด่นได้คือ คนที่สามารถสร้างเงินทุนเริ่มต้นของตนเองได้

บทที่ 3

Paradise Island

เกาะสวรรค์

ผมกังวลอย่างมาก คอยเหลือบมองกระดานบนผนัง ติดตามการเปลี่ยนแปลงของแต้มอยู่ตลอด วันนี้ผมต้องเอาคืนให้ได้ หากไม่เช่นนั้นผมก็จะเสียทุกสิ่งทุกอย่าง ทุกอย่างที่ผมพยายามทำมาอาจสูญเปล่า ตอนนี้มีคนห้อมล้อมผมอยู่มากมาย เสียงตะโกน “เอาเลยสิ ชาวทซ์ มันต้องเป็นเวลานี้เท่านั้น” “ใช่แล้ว คุณควรเริ่มเล่นมันได้แล้ว ดึงคันโยกได้เลย” “ใช่แล้ว ชาวทซ์ คุณนั่งนานเกินไปแล้ว” “ทำอะไรซะทีสิ!” “เอาเลย เอาเลย เอาเลย!”

ผมไม่สามารถทนรอได้อีกต่อไป ผมเดินไปตรงเส้น จ้องมองการ์ดในมือที่เป็นรูปโยคีเตี้ยค่อม มีหน้าตาแบบชาวอิตาเลียน ปากใหญ่เทอะทะ สันจมูกทรงชมพู จากนั้นก็พลิกมือและเขี่ยการ์ดใบนั้นออกไปในที่สุด ระหว่างที่การ์ดลอยอยู่ในอากาศ กลุ่มกองเชียร์ที่รายล้อมอยู่ ก็ต่างเจี๊ยบเสียงลงจ้องมองการ์ด กระทบขอบกำแพง และหยุดนิ่งลงที่พื้นบริเวณใกล้ๆ ทั้กับการ์ดฝ่ายตรงข้ามที่พ่นกับผมพอดี ผมกำมือชูขึ้นมาแสดงความดีใจ แน่ใจแล้วว่าผมได้คืนหมดทุกอย่างแล้ว การ์ดทั้งหมดในเกมที่กำลังเล่นอยู่เป็นของผม

เกม “พลิกการ์ดเบสบอล” นับได้ว่าเป็นก้าวแรกที่น่าพาผมไปสู่

โลกของการพนัน เข้าวันเสาร์วันหนึ่ง ผมคว้าวิทยุสีแดงออกจากโรงรถ เดินไปรอบละแวกบ้าน เพื่อเก็บขวดโซดาและนำไปขาย โดยผมจะได้เงิน 2 เซนต์สำหรับขวด 12 ออนซ์ และ 5 เซนต์สำหรับขวด 15 ออนซ์ พอตกช่วงบ่าย ผมก็จะได้เงินประมาณ 40-50 เซนต์ ซึ่งเป็นเงินที่ค่อนข้างมากในปี 1953 นอกจากการแลกเป็นเงินสดแล้ว ผมยังสามารถนำขวดทั้งหมดใส่รถเข็น ลากไปยังร้านขายของชำอาร์ตี้เพื่อแลกกับการ์ดเบสบอล “ทอปปี” ได้อีกด้วย

แต่ละชุดของการ์ดเบสบอลราคา 5 เซนต์ ประกอบด้วยการ์ด 5 ใบ โดยปกติแล้วจะไม่มีใครที่ทานหมากฝรั่งรสชาติแย่ที่ให้มาในซอง จะมีแค่เด็กๆ ที่ไม่รู้ถึงรสของมันที่จะเก็บหมากฝรั่งเอาไว้ทาน ผมทั้งหมดฝรั่งสี่ชมพูทันที่เมื่อฉีกซอง เพราะสิ่งที่อยากได้คือชุดการ์ดข้างใน ภาวนาแทบทุกครั้งก่อนจะดึงการ์ดออกมาแล้วหวังว่าจะพบกับการ์ดของทีม “แมนเทริล” และ “ริชชีโต” ซึ่งเป็นทีมที่อยากได้ ส่วนทีมแห่งผู้แพ้ “พิทช์เบิร์ก ไพเรท” และ “วอชิงตัน ซินเตอร์” (วอชิงตัน ผู้เป็นที่หนึ่งในการรบ เป็นที่หนึ่งในสันติภาพ แต่เป็นลำดับท้ายในเกมนักกีฬาของอเมริกัน) ก็ขอให้อย่าได้เพิ่มอีก สุดท้ายเมื่อผมได้การ์ดที่ต้องการ การแข่งขันพลิกการ์ดเบสบอลก็จะเริ่มขึ้นอีกครั้ง

เพื่อที่จะเป็นผู้นำ คุณต้องเต็มใจที่จะก้าวออกมาที่เส้น และเริ่มเขียนการ์ดนั้น

ตอนอายุ 10-12 ปี ผมไปรับจ้างชุดกองหิมะออกจากถนน เมื่อพายุหิมะขนาดใหญ่พัดมาจากทางแคนาดา โรงเรียนจะปิดการเรียนการสอน ซึ่งเป็นโอกาสที่ผมจะคว้าพลั่วเพื่อไปหารายได้ การชุดหิมะตลอดช่วงเช้าทำเงินให้ผม 1 ดอลลาร์สำหรับทางเท้า และ 2.50 ดอลลาร์สำหรับถนน นี่ถือเป็นงานที่หนักสำหรับผมเนื่องจากกองหิมะที่ได้ชุดออกไปแล้ว พร้อมทั้งจะถล่มกลับลงมาให้ผมได้ตลอดจากการที่รถชุดหิมะแล่นผ่าน อย่างไรก็ตาม เมื่อการชุดแล้วเสร็จในช่วงบ่าย ผมจะสามารถทำเงินได้ 6-8 ดอลลาร์ ซึ่งเป็นเงินที่มากในช่วงปี 1957

จากนั้นก็รีบไปเล่นการด์ที่ห้องใต้ดินของบ้าน เอ็ดดี้ โคเฮนน์ ต่อ เราจะร่วมเล่นเกมที่ชื่อว่า “ผู้พ่ายแพ้” โดยใช้การด์ 6 ใบที่ประกอบด้วย การด์แต้มสูง การด์แต้มต่ำ การด์ขุนทหาร และการด์เบี้ย หากมีเวลาเหลือ บางครั้งก็วิ่งไปซุดหิมะต่อในช่วงบ่าย เพื่อจะได้เงินเพิ่มอีก 10-12 ดอลลาร์

พออายุ 15 ปี ก็เริ่มพัฒนาจากเกม “การด์ผู้พ่ายแพ้” เข้าไปยังสังเวียนของ “โป๊กเกอร์” ทุกๆ เช้าวันเสาร์ผมจะรับเป็นแคดดี้ให้กับ “บ๊อบบี้” ซึ่งเป็นคุณตาของผม เขาไม่ใช่ นักกอล์ฟที่เก่งแต่เป็นผู้ที่ให้เงินตอบแทนแบบจาดหนักกับแคดดี้ถึง 10 ดอลลาร์ ในปี 1960 ก็ถือว่าเป็นเงินที่มาก จากนั้นก็ไปจบลงที่ชั้นใต้ดินของบ้านเอ็ดดี้เช่นเดิม เป็นที่รวมพลของกลุ่มเด็กโรงเรียนเดวิสและมีบางส่วนที่มาจาก ฮิลเฮาส์-ไฮด์ โดยหนึ่งในเพื่อนใหม่ที่ผมรู้จักในกลุ่มก็คือตอนนี้ เค พ่อของเขาเป็นผู้กระจายสินค้ารายใหญ่ของบิก-โซดา ในพื้นที่แถบเวสต์เฮเวน ผมชอบจะเล่นกับตอนนี้ เนื่องจากเขารวย นอกจากนี้ เขายังไม่ฉลาดเท่าไรในการตัดสินใจ ซึ่งทำให้ผมสามารถได้เงินจากเขาอยู่เป็นประจำ

พ่อและแม่ของผม ไม่ค่อยกังวลเรื่องที่ผมเล่นการพนันเท่าไรนัก เนื่องจากส่วนมากแล้วผมจะเป็นผู้ชนะและได้เงินก้อนใหญ่กลับไป แต่เมื่อปีปีพบว่าผมนำเงินของเขาไปเล่นพนัน เขาก็เริ่มตำหนิมาที่แม่ของผมว่า ปลอมใจให้ผมไปเล่นการพนันได้อย่างไร? เพราะหากว่าติดการพนันแล้วสุดท้ายการพนันจะทำลายผมในที่สุด

ผมยอมรับว่าติดการพนัน แต่ชีวิตก็ไม่ได้พังทลายเพราะมัน ทันทีที่ผมได้ใบขับขี่ ผมพยายามจะทดสอบตัวเองในการออกมาจากบ้านด้วยเงิน 50 ดอลลาร์ แต่สามารถหากกลับมาได้มากกว่า 100 ดอลลาร์ ซึ่งหลายๆ ครั้ง ก็สามารถทำได้สำหรับในกรณีเกมการด์ ผมพบหนทางที่จะสร้างเงินได้ในสนามม้า ผมไม่ได้ไปเพื่อหาที่กินที่ดื่ม ไม่ได้ไปเพื่อหาสังคม แต่ไปเพื่อหาเงิน โดยศึกษารูปแบบการแข่งขัน วิเคราะห์ถึงผู้ฝึกสอน ดูสถิติผู้ขี่ พยายามเข้าใจรูปแบบต่างๆ ของสนาม เฝ้าติดตามกลุ่มสายพันธุ์ที่ดีและหวังว่าจะพบแนวโน้มอะไรบางอย่าง การที่ผมติดตามลำดับการแข่งขันใน “รูปแบบการแข่งขันรายวัน”